

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ

12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1998

ΕΤΟΣ 40

ΦΥΛΛΟ 141

ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Παγκόσμια δικτατορία...

...τοπικοί έπαρχοι

Η παγκόσμια οικονομική κρίση πυροδότησε ατέρμονες συζητήσεις και αναφορές γύρω από δείκτες, επιτόκια, πληθωρισμό και ένα σωρό άλλους οικονομικούς όρους. Όλοι αποτελούν ενδεικτικούς δείκτες μια διεργασίας που επηρεάζει τις ζωές όλων, και που δεν γίνεται πλήρως κατανοητή παρά μόνο στους εκλεκτούς μιας οικονομίστικης ελίτ οι οποίοι και την ελέγχουν(;). Τα παράγωγα αυτής της διεργασίας ωστόσο γίνονται κατανοητά και στους υπόλοιπους θνητούς, καθώς μεταλλάσσουν την κοινωνική πραγματικότητα που βιώνουν.

Η κοινωνική πραγματικότητα στο ελληνικό κράτος μπορεί να μη μεταλλάχθηκε τόσο κραυγαλέα όσο η ρωσική. Ούτε ελλείψεις σε φάρμακα, ούτε σε τρόφιμα υπάρχουν. Άλλωστε η κυβέρνηση επιμένει πως η πολιτική της έχει κοινωνικό πρόσωπο και πως "δεν είναι δέσμια στους αδυσώπητους κανόνες της αγοράς". Επιμένει πως δεν ασκεί νεοφιλελεύθερη πολιτική. Και επιμένει ιδιαίτερα σε μια περίοδο που με την οικονομική πολιτική της, προσπαθούσε να πιάσει τη βάση στους δείκτες για την ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ, τηρώντας τα οικονομικά μέτρα που εξήγγειλε, απαρέγκλιτα.

Απαρέγκλιτα; ίσως και όχι. Ο "εθνικός στόχος", προς στιγμή απομακρύνθηκε μετά τους κλυδωνισμούς που προκάλεσε η ρωσική οικονομική κρίση. Η κυβέρνηση, που βρισκόταν στο στάδιο επεξεργασίας του νέου προϋπολογισμού, απόκτησε ένα επιπλέον άλλοθι. Έτσι όταν ο πρωθυπουργός υπογράμμιζε, για μια ακόμη μια φορά, στην έναρξη της ΔΕΘ, την εμμονή στους "εθνικούς στόχους", μπόρεσε να συμπληρώσει πως θα υπάρξουν μέτρα αν (θα) χρειαστεί για να περιοριστούν οι συνέπειες της κρίσης στην ελληνική οικονομία. Το κερασάκι στην τούρτα της "δομικής αναδιάρθρωσης", που υποτίθεται ότι λήγει σε δύο χρόνια.

Βέβαια οι αναγκαίες θυσίες εμφανίστηκαν για μια ακόμη φορά, ενδεδυμένες με δηλώσεις για "κοινωνική αλληλεγγύη" και "κοινωνική συνοχή" και φέρουσες αντίδοτα για τις διάφορες κατηγορίες ανέργων και κάποιες ελαφρύνσεις μειονεκτούντων κοινωνικών ομάδων. Φτηνά καλλυντικά του "κοινωνικού προσώπου" του νεοφιλελεύθερου εκσυγχρονισμού.

Το ελληνικό κράτος "προοδεύει". Οι δαπάνες για την υγεία και την παιδεία που "μεταρρυθμίζεται", συρρικνώνονται. Οι άνεργοι αν και αυξάνονται μπορούν να διανεμηθούν σε αρκετές δικλείδες, πριν καταχωρηθούν σε στατιστικές ως τέτοιοι και οι φτωχοί πληθαίνουν.

Σ' αυτήν την πρόοδο ωστόσο κατά ένα περίεργο τρόπο συμμετέχουν και οι κοινοί θνητοί. Συνήθως ως υποζύγια. Κάποτε όμως και ως εμπόδια.

Θέμα

Τα Σπάτα της Γερμανίας

Διδάγματα αντίστασης

Καθώς φροντίζουν διαρκώς να μας θυμίζουν ότι το αεροδρόμιο των Σπάτων είναι το "μικρό αδερφάκι" του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης, κρίναμε σκόπιμο να θυμίσουμε τι έκαναν οι γερμανοί σύντροφοι στο ...μεγάλο του αδερφάκι,

σελ. 6-7

TVX-Gold

Η αντίσταση Σκούριασε...

Για δεύτερη χρονιά η канаδικών συμφερόντων πολυεθνική εταιρεία εκμετάλλευσης μεταλλείων, TVX GOLD, βρήκε την ευκαιρία να "επιτεθεί" κατά του αγώνα των κατοίκων των κοινοτήτων του Στρουμονικού κόλπου, μέσα από το περίπτερό της στην ΔΕΘεσσαλονίκης

σελ. 4

Δίκη "33"

Για τις 16 Σεπτέμβρη ορίστηκε η δίκη των "33"

σελ. 5

Ιστορία Επαναλαμβάνεται

☆
τότε ήταν τραγωδία
ήήμερα είναι φόβος

1933
ΟΙ NAZI KAIΝΕ ΤΟ ΡΑΙΚΕΣΤΑΤ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΗ
ΤΩ ΔΙΕΘΝΕ ΣΩ ΚΟΝΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

1991
ΟΙ ΚΑΙΝΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΙΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝ
ΤΩΝ ΜΑΤ ΤΩ ΜΑΚΤΑΝΕΙΟ

Διεθνή

- Βίαιες συμπλοκές στην Ν. Κορέα
- Οδοιπορικό στις εξεγερμένες ζαπατίστικες κοινότητες
- Κάλεσμα της "Πανρωσικής Επιτροπής Γενικής Απεργίας"

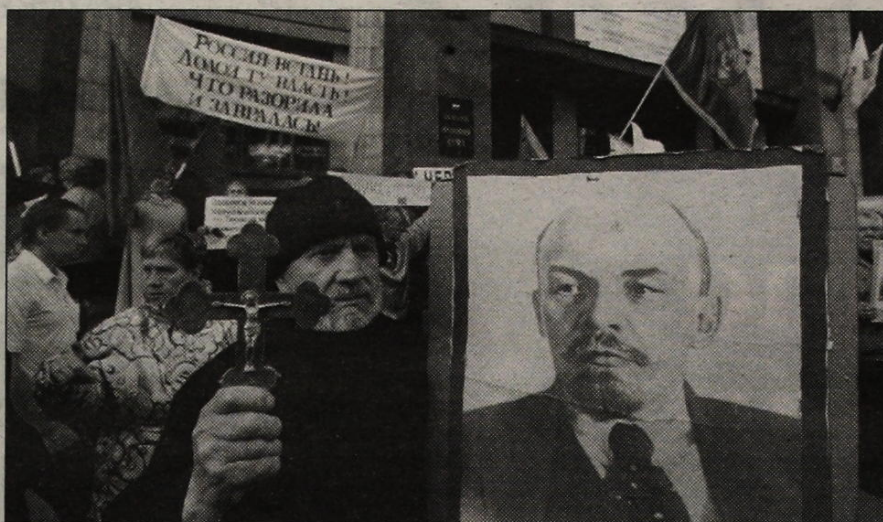
σελ.9 και 10

Στο λυκόφως του εικοστού αιώνα, τα σύμβολα επιστρέφουν(.). Ανανεωμένα, αναπαλαιωμένα και εκσυγχρονισμένα για να πουλήσουν καινούριες τάσεις και προϊόντα, μετατρέποντας το δυνητικά επικίνδυνο, σε μύθο προς ακίνδυνη κατανάλωση. Η νοσταλγία εποχών που πέρασαν, εποχών που στιγματίστηκαν από κινήματα και ρεύματα ελευθερίας, μπορεί μεν να διατίθεται ως προϊόν σε κάποιους που θα το καταναλώσουν λαίμαργα, ωστόσο για κάποιους άλλους τα σύμβολα αποτελούν σανίδα σωτηρίας.

Στη Ρωσία του σήμερα, υπάρχουν οι δεύτεροι. Άνθρωποι που αναζητούν το αντίδοτο στην εξαθλίωση μέσα από το πρόσωπο- σωτήρα- σύμβολο-σύστημα.

Ίσως ο άνθρωπος της φωτογραφίας να μην ξέρει το οξύμωρο της εικόνας των δύο συμβόλων που φέρει στα χέρια του. Ίσως και να μην τον νοιάζει. Ίσως πάλι, να πιστεύει και στα θαύματα. Ίσως τελικά η ταυτόχρονη χρησιμοποίηση των δύο συγκεκριμένων συμβόλων να είναι ένα γεγονός όχι και τόσο οξύμωρο...

...αναζητώντας "Σωτήρα"

★ ...η παγκοσμιοποίηση δεν είναι οικονομική θεωρία. Είναι μια μη αναστρέψιμη συνέπεια της τεχνολογίας...

Έθνος

Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 1998

Από βαθυστόχαστη ανάλυση του Νίκου Δήμου

★ Πολλοί Ευρωπαίοι αντιδρούν στο ΕΥΡΩ, αλλά και γενικότερα για οτιδήποτε έχει σχέση με την ΕΕ, διότι είναι περιέργως ένα από τα λιγότερο γνωστά θέματα.

Αγγελιοφόρος

Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 1998

Από συνέντευξη του ευρωβουλευτή Νίκου Παπακυριαζή

★ (Αυτή η επένδυση) ...είναι ευκαιρία να αποδείξει η χώρα μας πως μπορεί να προσελκύσει μεγάλα κεφάλαια από το εξωτερικό και για τον λόγο αυτό θα πρέπει με κάθε τρόπο να ολοκληρωθεί.

Ημερησία,

Δευτέρα 7 Σεπτεμβρίου 1998

Ο υφυπουργός οικονομικών Χρ. Πάχτας, αναφερόμενος στην ανακοίνωση της TVX Gold για την "ολοκλήρωση του επενδυτικού της προγράμματος στη Χαλκιδική".

★ Οι Ολυμπιακοί του 2004 εκτιμάται ότι θα κοστίσουν στην Ελλάδα περίπου 1,7 δισ. δολάρια...

Καθημερινή,

Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 1998

★ ...σε μια χώρα όπου υπάρχουν λίγα χρήματα για να γυριστούν κοσμοπολίτικα σήριαλ ή ταινίες, η πολιτική είναι μια φτηνή ψυχαγωγία...

Ελευθεροτυπία,

Δευτέρα 7 Σεπτεμβρίου 1998

Συντάκτρια του Ασ. Πρες, σχολιάζοντας την "ηττοποίηση" της "πολιτικής" στη Ρωσία

★ Αν με ψηφίσουν και οι αριστεροί της Ν.Δ., τότε υπάρχουν πολλές πιθανότητες να κερδίσουμε την εκλογική αυτή μάχη...

Βήμα,

Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 1998,

Μαρία Δαμανάκη, τονίζοντας πως "η αριστερά μπήκε στο περιθώριο γιατί δεν μπόρεσε να επικοινωνήσει με τις ευρύτερες μάζες"

Ημερολόγιο καταστροφών

ΠΕΜΠΤΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΤΑΙ ότι αντιπροσωπεία του ΔΝΤ θα επισκεφθεί τις προσεχείς ημέρες το Πακιστάν.

ΕΙΣΒΟΛΗ 8.000 αστυνομικών σε εργοστάσιο που είχε καταληφθεί από 4.300 εργαζόμενους στη Νότια Κορέα. Συμπλοκές, τραυματισμοί και συλλήψεις.

ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΝΤΑΙ οι πετρελαϊκές πολυεθνικές Shell και Texaco.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΑΤΥΠΗ σύνοδος των υπουργών εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Σάλτσμπουργκ.

ΑΝΑΒΛΗΘΗΚΕ η ψηφοφορία για την έγκριση της πρωθυπουργίας Τσερνομνριν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ της ΔΕΘ στη Θεσσαλονίκη. Σημής: "Αταλάντευτη επιμονή στο μεγάλο εθνικό στόχο" (την ΟΝΕ).

ΥΠΕΡ ΤΗΣ προτεινόμενης από το καθεστώς Μιλόσεβιτς "μεταβατικής συμφωνίας" τάχθηκε ο Ιμπραχίμ Ρουγκόβα.

Ο ΠΡΩΗΝ πρωθυπουργός της Ρουάντα Ζαν Καμπάντα καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη για γενοκτονία από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο των Ηνωμένων Εθνών για τη Ρουάντα.

ΔΙΑΚΟΠΗ λειτουργίας του πυρηνικού σταθμού του Κοζλοντούι "για να αποφευχθεί διαρροή μη-ραδιενεργού υλικού".

ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ εννέα νέων φυλακών ανακοίνωσε στη Θεσσαλονίκη ο υπουργός δικαιοσύνης Ευ. Γιαννόπουλος.

Η TVX HELLAS ανακοίνωσε πως "είναι αποφασισμένη να ολοκληρώσει το επενδυτικό της πρόγραμμα στη Χαλκιδική". Σε συνάντηση με τον υφυπουργό οικονομικών Χρ. Πάχτα, οι εκπρόσωποι της εταιρείας ανακοίνωσαν πως θα επενδύσουν 550 εκατομμύρια δολάρια στη Χαλκιδική.

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

450 ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ υπόπτων για συμμετοχή στον "Απελευθερωτικό Στρατό του Κοσσυφοπέδιου" πραγματοποιήσε μέσα στο Σαββατοκύριο η σερβική αστυνομία.

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ μεταξύ παλαιστινίων και ισραηλινής αστυνομίας στο στρατόπεδο προσφύγων Σουφάτ στην ανατολική Ιερουσαλήμ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Η ΒΡΕΤΑΝΙΑ με αφορμή την οικονομική κρί-

ση στη Ρωσία, συγκαλεί έκτακτη συνάντηση της ομάδας των 7 (G7), στις 12 Σεπτεμβρίου.

ΦΟΡΤΗΓΑ με τρόφιμα ξεκίνησαν από τη Νορβηγία για τη ρωσική επαρχία Μουσάρκ ύστερα από έκκληση των τοπικών αρχών.

ΠΟΡΕΙΑ φοιτητών στην Τζακάρτα, έξω από το κοινοβούλιο με κεντρικό σύνθημα "παραιτήσου Χαμπίμπι".

ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΚΕ για δεύτερη φορά η υποψηφιότητα Τσερνομνριν.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ότι η βουλγαρική κυβέρνηση χρησιμοποίησε το ποσό των 24 εκατομμυρίων ECU που της είχε παραχωρηθεί από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης με σκοπό την βελτίωση των μέτρων ασφαλείας στο πυρηνικό εργοστάσιο του Κοζλοντούι, για τη διευκόλυνση της εξαγοράς της επιχείρησης χαλκού Πιρντόπ.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ υπουργών της Ε.Ε., επέβαλε εμπάργκο στους γιουκοσλαβικούς αερομεταφορείς, λόγω της πολιτικής του Βελιγραδίου στην κρίση του Κοσσυφοπέδιου.

ΞΕΚΙΝΑ στη Ρώμη η συνάντηση για τη συγκρότηση της "Πολυεθνικής Δύναμης της Νοτιανατολικής Ευρώπης".

ΤΡΙΤΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ενάντια στη φτώχεια σε δεκάδες πόλεις της Βραζιλίας.

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ σε διάφορες πόλεις της Ινδονησίας. Δύο νεκροί στη Τζακάρτα.

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ του σερβικού στρατού σε διάφορα σημεία στο Κοσσυφοπέδιο.

Ο "ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΣ ΙΡΑ" ανακοινώνει πλήρη παύση κάθε στρατιωτικής δραστηριότητας.

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ εταιρεία "ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΑΕ" υποχρεώνει τους εργαζόμενους που προσλαμβάνει να υπογράφουν κείμενο στο οποίο αναφέρεται ότι δεν έχουν συνδικαλιστική δράση και δεν ανήκουν σε συλλογικά συνδικαλιστικά όργανα.

ΤΕΤΑΡΤΗ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

"ΕΥΕΛΙΚΤΕΣ επιλογές" έχει ετοιμάσει το ΝΑΤΟ για επέμβαση στο Κοσσυφοπέδιο, όπως δήλωσε ανώνυμος αξιωματούχος. Θα χρειαστούν περίπου 50.000 άντρες, προσέθεσε...

ΔΗΜΟΤΙΚΟ σχολείο με "ελληνοχριστιανικές αξίες" εγκαινιάστηκε από τον μητροπολίτη Πειραιά Καλλίνικο στα Ταμπούρια.

ΠΕΜΠΤΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Ο ΓΙΕΛΤΣΙΝ αποσύρει το διορισμό Τσερνομνριν.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

Πριν πενήντα περίπου χρόνια, η παρουσία της τηλεόρασης στην ανθρώπινη ζωή ήταν καινούρια. Κάποιος αμερικανός σχολιαστής είχε σχολιάσει το καινούριο μέσο σε σχέση με το ραδιόφωνο, λέγοντας πως κανείς δεν θα μπορούσε να κρύψει πλέον την αλήθεια πίσω από μια ραδιοφωνική φωνή. Θα υπήρχε η εικόνα της πραγματικότητας και ως γνωστό αυτή δεν λείπει ποτέ ψέματα. Η τηλεόραση έγινε "το παράθυρο στον κόσμο", προσφέροντας όλο και περισσότερες δόσεις "αλήθειας" στους ολοένα και αυξανόμενους τηλεθεατές στην υφήλιο.

Συχνά σήμερα, αναφερόμενοι στην τηλεόραση, λέμε παραφράζοντας τη γνωστή ρήση, "πως απ' αυτά που ακούς να πιστεύεις τα μισά, και απ' αυτά που βλέπεις τίποτα".

Η αλήθεια της εικόνας είναι αποσπασματική της όλης πραγματικότητας, και βέβαια μισή αλήθεια είναι χειρότερη από οποιοδήποτε ψέμα. Η αλήθεια -οι αλήθειες στην πραγματικότητα- είναι πολλές. Μπορεί ο καθένας να επιλέξει αυτή που του ταιριάζει, να αποφύγει αυτή που δεν του αρέσει, ή απλά να εμπιστευτεί κάποιους άλλους να του προσφέρουν τη δική τους. Και όλα αυτά με το απαλό άγγιγμα στο κουμπί του τηλεχειριστηρίου, που αλλάζει το κανάλι.

Το "είδα στην τηλεόραση" αποτελεί πλέον ένα νικηφόρο και αποτελεσματικό επιχείρημα που δίνει τέλος και στις δυναμικότερες λεκτικές διαμάχες υπέρ της άποψης αυτού που το χρησιμοποίησε. Εκθρόνισε το παλιότερο "το έγραψε η εφημερίδα" (συνήθως μία) και το κάπως μεταγενέστερο "το είπα στο ραδιόφωνο". Το (αν)επιχείρημα όμως που είναι διαχρονικό είναι το "πολιτικός δεν είναι; Ψέματα λείπει".

Όμως τις μέρες που διανύουμε, σε ένα βαθμό τουλάχιστον δεν φαίνεται να ισχύουν τα παραπάνω. Απία η λέξη λιτότητα. Λέξη-καρμέλα για πολλά χρόνια, που έχει ήδη αγιάξει τα όρια χρήσης της. Λέξη που από οπουδήποτε και οποιονδήποτε προέρχεται, περιγράφει την πραγματικότητα και αποτελεί κοινή αλήθεια για την πλειοψηφία. Βέβαια αυτή η αλήθεια δεν προβάλλεται δεόντως και αναντίρρηση γίνονται αφελείς προσπάθειες συγκάλυψής της και προσπάθειες για χρυσωθεί το χάπι. Ωστόσο είναι εδώ και είναι απτή, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Στα "παράθυρα της αλήθειας", πέρα από τα "αποκαλυπτικά ρεπορτάζ για τις μεσαιωνικές ιστορίες φρίκης στα πρόθυρα του 21ου αιώνα" (φόντοι, ληστείες, κακοποιημένα παιδιά), τα πρόσωπα που συγκρούονται (Χριστόδουλος-Γιαννόπουλος), τα θέματα που "καίνε" (ντεφιλέ-προϋπάγια) και τα "ροζ σκάνδαλα", κάτι διακρίνεται.

Είναι κάτι που μπορεί ίσως να περιγραφεί από τον Ιάπωνα, που σχολίασε με τη σειρά του τον αμερικανό πενήντα χρόνια αργότερα, λέγοντας πως ευτυχώς δεν ειπώθηκε κάτι τέτοιο από Ιάπωνα για την αλήθεια της τηλεόρασης, γιατί σήμερα θα έπρεπε να κάνει... χαράκι!

Ε.Κ.Ψ.

AGENDA

Εκδηλώσεις...

• Σήμερα, Σάββατο 12 Σεπτεμβρίου, στις 6.00μμ, στη ΦΜΣ στη Θεσσαλονίκη, θα πραγματοποιηθεί ανοιχτή συνέλευση που καλείται από την "Επιτροπή για την Κατάργηση του νόμου Αρσένη".

ΕΚΘΕΣΕΙΣ...

• **"ΞΕΞΕΡΣΗ"** εφημερίδα από τη Συσπείρωση Αναρχικών, τεύχος 31, χρόνος 8ος, καλοκαίρι 1998, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033

• **"Για κείνα τα αδέρφια που χαθήκανε νωρίς... δε φτάνει μόνο της λύπης το τραγούδι"**, 16 σέλιδη μπροσούρα (θα τη βρείτε σε στέκια).

• **"ΠΕΡΑΣΜΑ-από την καθημερινή εξαθλίωση, στην Ελευθερία και την Αναρχία"**, οχτασέλιδο δελτίο, φύλλο 1, Σεπτέμβρης 1998 (για επικοινωνία: Σαριπόλου 6, Αθήνα).

• **"Urban Growth Disease"** έντυπη μόλυνση του μητροπολιτικού πεδίου #4, περιοδικό, Σεπτέμβρης 1998.

Αλφα

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 141

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά
κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfamarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Παρουσίαση εκδόσεων

Εργοτάξιο

για την κατεδάφιση της μισθωτής εργασίας

Το ΕΡΓΟΤΑΞΙΟ είναι περιοδική έκδοση της ομάδας Ιθαγενείς Μετανάστες, η οποία δρα στη Θεσσαλονίκη.

Φιλοδοξία των Ι.Μ. είναι να συμβάλλουν "στην ανάδειξη της πιο ουσιαστικής διάστασης του ζητήματος της εργασίας, του αγώνα για την κατάργησή της".

Το πρώτο τεύχος, που κυκλοφόρησε τον περασμένο Ιούνιο, περιέχει, κατά κύριο λόγο, συλλογικά γραμμένα κείμενα, καθώς και κείμενα συνεργατών και μεταφράσεις.

Το πρώτο κείμενο που διαβάζουμε στο τεύχος νο1 του ΕΡΓΟΤΑΞΙΟΥ, με τίτλο **"Εργασία και Χάρ"**, ήταν και το πρώτο φυλλάδιο που μοίρασαν οι Ι.Μ. και αποτελεί "καταγραφή μερικών από τις συνηθισμένες εμπειρίες -δικές μας και εκατοντάδων άλλων- από τους χώρους εργασίας". Διαβάζουμε λοιπόν για τα ένσημα, τους μισθούς, τις υπερωρίες, το ελαστικό ωράριο, τις διακοπές, την ανασφάλεια, την εντατικοποίηση, το άγχος... για τα σκουπίδια που οι περισσότεροι από εμάς παρά-

γουμε εργαζόμενοι, για τη φτώχεια και για το εξισωτικό πρόταγμα αναφορικά με τον πλούτο και την εργασία. Για την ανάγκη αντίστασης μέσα στους χώρους εργασίας.

Ακολουθούν τρία κείμενα που παρουσιάστηκαν σε τριήμερο που διοργανώθηκε από τους Ι.Μ. το Μάρτη του 1998. Το πρώτο από αυτά, που φέρει τον τίτλο **"Εργασιακές Σχέσεις"**, περιγράφει τη διαδρομή από την μακρά μεταπολεμική εποχή του κρατικού παρεμβατισμού, της παντοδυναμίας των συνδικάτων και του καταναλωτισμού, ως τη νεοφιλελεύθερη περίοδο, που άνοιξε με την επίθεση που ξεκίνησε η Θάτσερ, η οποία μετέλλαξε τις εργασιακές σχέσεις στην κατεύθυνση της προσωρινότητας και, γενικότερα, της μείωσης του εργατικού κόστους.

Το δεύτερο, με τίτλο **"Και εγένετο ο απασχολήσιμος"**, παρουσιάζει την κατάσταση που βιώνει ο φορέας της προσωρινής εργασίας (δουλεύει χωρίς καμιά ασφάλιση ή παροχή, χωρίς προσωπική επαφή, που ενδυναμώνει την αλληλεγγύη κ.ο.κ.), ο εν δυνάμει άνεργος και, γι αυτό, μόνιμα εκμεταλλευόμενος, που, ωστόσο, "δεν έχει τίποτα να χάσει"...

Το τρίτο κείμενο τιτλοφορείται **"Ο εκβιασμός της Εργασίας"**. Στον εκβιασμό αυτό, που συντελείται καθημερινά, όσο αυξάνουν οι "υποχρεώσεις", οι Ι.Μ. απαντούν ως εξής:

"αν θέλουμε να θέσουμε το πρόβλημα της μισθωτής εργασίας στην πραγματική του βάση, δηλαδή στον αγώνα για την κατάργησή της, τότε δε μπορούμε παρά να ξεκινήσουμε επανατοποθετώντας το ζήτημα της αξιοπρέπειας του ατόμου στο κέντρο της καθημερινής μας ύπαρξης και δράσης."

Δε ζητάμε ελεημοσύνες. Δεν παρακαλάμε για ένα μερίδιο στη γενικευμένη αθλιότητα που μας περιβάλλει. Ζητούμενο είναι μια κοινωνία χωρίς αφέντες και σκλάβους".

Στις επόμενες σελίδες μπορεί να θαυμάσει κανείς **Δελτίο Τύπου του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης** που αφορά "στη συγκρότηση κοινής επιτροπής [μπάτσων και συνδικαλιστών] για την αντιμετώπιση και εκτόνωση κρίσιμων καταστάσεων μεταξύ αστυνομικών και εργαζομένων κατά τη διεξαγωγή κοινωνικών αγώνων" και αποσπάσματα συνέντευξης εργατοπατέρα [σύμφωνα με δική του δήλωση], αποκαλυπτικά για την γλοιώδη του ψυχοσύνθεσης.

Ακολουθεί το άρθρο **"Συνδικάτα: Διαμεσολάβηση"**, που κάνει μια αναδρομή στην ανάπτυξη του συνδικαλισμού στην Ελλάδα, στην "χρυσή του εποχή", μεταπολεμικά, για να καταλήξει στη σημερινή παρακμή του.

Αμέσως μετά διαβάζουμε τα Διεθνή -ορισμένα πολύ ενδιαφέροντα άρθρα με τίτλους όπως:

• **"Κάτω η Εργασία, Από τη μισθωτή εργασία στην παραγωγική οκνηρία, Ένα κριτικό δοκίμιο"**. Πρόκειται για μετάφραση από τη γερμανική αναρχοσυνδικαλιστική εφημερίδα "DIREKTE AKTION". Η κεντρική έννοια του κειμένου αυτού, η οκνηρία ή το ραχάτι, γίνεται σαφώς διακριτή τόσο από την τεμπελιά όσο και από την εργασία, καθώς προϋποθέτει αυτοκαθορισμό πράξεων και ήρεμο στοχασμό.

• **"για έναν ορισμό της Αυτοαπασχόλησης"**, μετάφραση κειμένου του Andrea Fumagalli. Ο συγγραφέας διακρίνει δύο κατηγορίες αυτοαπασχολούμενων, τους "ελεύθερους επαγγελματίες" και τους εργαζόμενους. Οι δεύτεροι, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι δουλεύουν "ελεύθερα", υπόκεινται συχνά σε μεγαλύτερη εκμετάλλευση από τους μισθωτούς. Ο Fumagalli θεωρεί τον κοινωνικό μισθό, δηλαδή την πρόσβαση όλων σε ένα εγγυημένο εισόδημα πάνω από το όριο της φτώχειας, ως στόχο που μπορεί να συνενώσει τους τελευταίους με τους μισθωτούς και τους άνεργους.

• **"Ευτυχισμένοι Άνεργοι"**, μετάφραση από τη "DIREKTE AKTION" επίσης. Το εξαιρετικά ενδιαφέρον αυτό κείμενο προέρχεται από την ομώνυμη βερολινέζικη ομάδα που αναζητά μία διέξοδο από

ΕΡΓΟΤΑΞΙΟ

για την κατεδάφιση της μισθωτής εργασίας

ΕΡΓΑΣΙΑ & ΧΑΡΑ • ΕΡΓΑΣΙ
ΑΚΕΙΣ ΕΚΧΕΙΡΙΣΤΕΣ • ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ
ΕΤΟ Ο ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΜΟΣ •
Ο ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙ
ΙΑΣ • ΔΟΥΛΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ • Η
ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Σ • ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ & ΔΙΑΜΕΣ
ΟΛΑΒΗΛΗ • ΜΙΣΘΕΙ ΑΠΤΕ
ΛΙΕΣ • ΚΑΤΩ Η ΕΡΓΑΣΙΑ •
ΑΥΤΟΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ • ΕΥΤ
ΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ • ΤΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ Σ
ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

την κυρίαρχη προπαγάνδα: "Οι άνεργοι είναι αποκλεισμένοι και αμέτρητοι καλοθελητές υποστηρίζουν την επανένταξή τους στην κοινωνία. Τι ακριβώς σημαίνει αυτό, διευκρίνισε ένας άνθρωπος της Unesco σε συνέδριο κορυφής στην Κοπεγχάγη: "Το πρώτο βήμα για την κοινωνική ένταξη είναι η εκμετάλλευση". Ευχαριστούμε για την πρόσκληση..."

• **"Όποιος σπέρνει φτώχεια, θερίζει οργή, Το κίνημα των ανέργων στη Γαλλία"**, κείμενο που εντοπίζει και αναδεικνύει κάποιες μορφές δράσης και οργάνωσης που ξεπεράσαν τις παραδοσιακές φόρμες και απαίτησαν "να ξαναπάρουμε τις ζωές μας".

Εμβόλιμο στα παραπάνω κείμενα είναι το άρθρο που τιτλοφορείται **"Μέρες και νύχτες του Ιούνη"**. Αποτελεί μία "πρώτη προσέγγιση" των κινητοποιήσεων των εργαζομένων της Ιονικής και, κυρίως, των αδιόριστων εκπαιδευτικών, η οποία δίνει έμφαση στο στοιχείο της διάρκειας που, κατά τη γνώμη των Ι.Μ., δεν ξεπεράστηκε από αυτούς τους αγώνες, ούτε καν μέσα από τις φωτιές των οδοφραγμάτων. Αλλιώς, υποστηρίζουν, δεν θα έμεναν εκατομμύρια άλλοι άνθρωποι άπραγοι, κλεισμένοι στα σπίτια τους...

Και πράγματι, επιχειρηματολογούν οι Ι.Μ., "τρεις υποθέσεις μπορούν εύκολα να διατυπωθούν. Η πρώτη ότι όλα αυτά δεν τους αφορούν με κανένα τρόπο. Η δεύτερη ότι η κοινωνία είναι ναρκωμένη στο έλεος της εξουσίας. Η τρίτη ότι ενώ για μεγάλα κοινωνικά κομμάτια οι αγώνες ήταν συμπαθείς, δεν είχαν καμιά άμεση συσχέτιση με τη ζωή τους". Οι Ι.Μ. επιλέγουν την τρίτη υπόθεση.

Σύμφωνα με την εξήγηση που οι ίδιοι δίνουν, οι κινητοποιήσεις αυτές δεν είχαν άμεση συσχέτισή με τη ζωή άλλων κοινωνικών κομματιών, γιατί έγιναν με σύνθημα "δικαίωμα στη δουλειά".

Είναι, ωστόσο, γεγονός ότι οι συγκρούσεις έξω από τα εξεταστικά ξεπεράσαν ποιοτικά κάθε συστηματική κινητοποίηση, πόσο μάλλον αυτήν της Ιονικής, ενοποιώντας ένα ετερόκλητο πλήθος που τα μέλη του ήρθαν εκεί το καθένα για τους δικούς του λόγους, συσχετιζόμενοι αν μη τι άλλο. Το αυθόρμητο αυτό ξεπέρασμα θα ήταν αδύνατο αν το σύνθημα "δικαίωμα στη δουλειά", δεν δεχόταν σφοδρή κριτική από μήνες πριν, αν δεν υπήρχαν οι ολιγαριθμικές επιτροπές βάσης, αν δεν είχε έγκαιρα καταγγελθεί ο συνδικαλισμός κ.ο.κ.

Απουσίασαν οι μαθητές από τα εξεταστικά, παρατηρούν οι Ι.Μ., και εντοπίζουν εδώ μία απόδειξη ότι ο αγώνας παρέμεινε συνεχιζόμενος. Είναι θλιβερό όμως να συμπεραίνει κανείς πως ο λόγος που λείψανε από τα Πατήσια οι μαθητές δεν ήταν η περιφρόνηση προς τους εξεταστές-καθηγητές τους, αλλά, αλλιώς, το διάβασμα για τις προαγωγικές και τις πανελλήνιες εξετάσεις!

Από την άλλη, έχουν δίκιο οι Ι.Μ. όταν λένε ότι "αν οι εκπαιδευτικοί αρνούνται την αξιολόγηση για τον εαυτό τους, πρέπει να την αρνηθούν και για τους μαθητές τους". Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στοχεύει στην επιβολή της γενικευμένης αξιολόγησης, που αποτελεί καρδιά της καπιταλιστικής προσταγής. Η πάλη ενάντια σε κάθε αξιολόγηση και, άρα, ενάντια και στην αξιολόγηση των μαθητών, ανοίγει το δρόμο για την απελευθέρωση από τον κρατικό και καπιταλιστικό εναγκαλισμό.

B.E.

ΟΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ,
ΟΙ ΔΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ
ΔΕ ΘΑ ΣΩΣΟΥΝ
ΤΟ ΝΟΜΟ 2525

Καταγγέλλουμε την έκδοση ενταλματος σύλληψης του Κ. Μητροπέτρου, ο οποίος είχε συλληφθεί κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων εκπαιδευτικών, φοιτητών, μαθητών και εργαζομένων ενάντια στο διαγωνισμό παρωδία Υπουργείου Παιδείας για την υποτιθέμενη πρόσληψη καθηγητών για τα σχολεία. Ο Κ. Μητροπέτρος μαζί με δεκάδες άλλους αγωνιστές συνελήφθη, προκειμένου του νόμου θα έρθουν στην επιφάνεια με μεγαλύτερη ένταση απ' ό,τι ο διαγωνισμός και βέβαια συνολικά ο νόμος θα γνωρίσει στην πράξη τόσο την αντίδραση των εργαζομένων των φοιτητών, μαθητών, όσο και την πλήρη αποτυχία στην εφαρμογή του όπως ακριβώς και ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ. Μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο η κυβέρνηση βάζει σε λειτουργία τους μόνους μηχανισμούς επιβολής του νόμου που της έχουν μείνει, την αστυνομία, τους εισαγγελέες, τις δικές και τις καταδικές των αγωνιστών. Σκοπός της είναι να τρομοκρατήσει από την αρχή ώστε να κατορθώσει να μειώσει τις εκρήξεις που έρχονται στο χώρο της παιδείας και όχι μόνο. Δηλώνουμε αποφασισμένοι να αντισταχθούμε και να παλέψουμε μέχρι την κατάργηση του νόμου 2525. Με αυτή την έννοια ζητούμε την άρση των κατηγοριών και την αθώωση όλων των αγωνιστών που εκκρεμούν δίκες σε βάρος τους.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
Ο ΝΟΜΟΣ 2525 ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ

Επιτροπή για την κατάργηση του ν.
2525 Γαλατσίου, Κυψέλης, Πατησίων

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ". ΕΠΙΣΗΣ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.
ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

X.A.

Δίκες, καταδίκες και άλλα τινά...

Στις 16 Σεπτέμβρη, ορίστηκε τελικά το εφετείο των "33" αφισκολλητών, παρ' όλο που αρχικά το δικαστήριο ανέβαλε την εκδίκαση της έφεσης για τις 14 Οκτωβρίου. Ποιος και τι αλήθεια θυμάται κανείς απ' αυτήν την υπόθεση;

Στις 2/11/1991 πραγματοποιείται μαζική αφισκοκόλληση στο κέντρο της Αθήνας. Η αφίσα καταγγέλλει τον εμπρησμό της πρυτανείας, την καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου και τις συλλήψεις και πολυτελείς φυλακίσεις 18 ατόμων. Ο εμπρησμός της πρυτανείας του ΕΜΠ μπορεί να θεωρηθεί η κορυφαία προβοκάτσια της μεταπολιτευτικής περιόδου, σε βάρος όχι μόνο του αναρχικού χώρου αλλά και της ανεξέλεγκτης μητροπολιτικής νεολαίας που όλο το προηγούμενο διάστημα βρισκόταν στο προσκήνιο (Πολυτεχνείο '90, Μαθητικά '90- '91).

Το κλίμα που επικρατούσε εκείνη την περίοδο αποδίδει, πέρα απ' το ρεβανσισμό της ΝΔ που μόλις είχε γίνει κυβέρνηση, το αμίμητο του τότε πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη προς τους μπάτσους: "Εσείς είστε το κράτος" και η εφαρμογή για πρώτη φορά στα ελληνικά χρονικά του τρομονόμου (ειδικό νομοθετικό αντιπρομοκρατικό πλαίσιο).

Αξέχαστη θα μείνει στις μνήμες των τελικώς "33ων" συλληφθέντων κατά τις πρώτες ώρες κράτησής τους στην ασφάλεια (πέρα από τους ξυλοδαρμούς και βασανισμούς), η φράση ενός "ζητά": "Κουφάλες τώρα έχουμε φιλελεύθερη ΝΔ και θα σας γαμήσουμε την Παναγία". Όπερ και εγένετο στην συνέχεια...

Ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή. Στις 25/8/1991, μετά από μεσημεριανή πορεία μαθητών, φοιτητών και συγκρούσεις με την αστυνομία, πλήθος κόσμου καταφεύγει στο Πολυτεχνείο κάνοντας χρήση του πανεπιστημιακού ασύλου. Και ενώ η ώρα περνάει, το πολυτεχνείο πολιορκείται από διμοιρίες των ΜΑΤ και φασίστες. Μέχρι αργά το βράδυ, βρίσκονται μέσα στο χώρο του πολυτεχνείου τετρακόσια άτομα. Σε μια απόφαση που πάρθηκε στο "πόδι", κοινή επιθυμία και διάθεση ήταν η αποχώρηση ό-

λων ώστε να λήξει η ιστορία. Όμως, έξω από το πολυτεχνείο είχαν πάρει θέση εκτός από τις διμοιρίες των ΜΑΤ και εκατοντάδες "αγανακτισμένοι πολίτες", στην ουσία ο κινητοποιημένος μηχανισμός κρούσης από φασίστες, που έκαναν την αποχώρηση αδύνατη. Ωστόσο, σταδιακά μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες είχαν φύγει με διάφορους τρόπους οι περισσότεροι.

Γύρω στις 3.30 με 4.00 τα ξημερώματα, μπαίνει σε εφαρμογή σχέδιο. Μια προβοκάτσια να μας δώσει άλλοθι για την καταπάτηση του ασύλου και την σύλληψη των 50-100 "γνωστών αγνώστων".

Ο εμπρησμός της πρυτανείας που αποδόθηκε στους αναρχικούς, ήταν η τελική λύση. Φήμες λένε ότι ο στρατηγός Γρυλάκης (το δεξί χέρι του Μητσοτάκη) έχει τον πρώτο λόγο σ' αυτό το σχέδιο "υψηλής πολιτικής". Τελικώς συλλαμβάνονται μέσα στο χώρο του πολυτεχνείου 18 άτομα (διέφυγαν τη σύλληψη πάνω από 30 άτομα καλά κρυμμένα στα υπόγεια) τα οποία και καταδικάζονται με συνοπτικές διαδικασίες με ποινές ως και 8 χρόνια φυλάκισης άνευ ανασταλτικού χαρακτήρα (τρομονόμος γαρ). Την αρχική παγωμάρα και το κλίμα τρομοκρατίας που είχε κυριαρχήσει εκείνες τις μέρες, αναλαμβάνουν να σπάσουν διάφορες ομάδες και άτομα του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου με αλληπάλληλες συνελεύσεις για το τι έπρεπε να γίνει.

Τελικά και όχι ομόφωνα, αποφασίστηκε η έκδοση αφίσας και ορίστηκε αφισκοκόλληση για το Σάββατο 2/11/1991.

Πάνω από 50 άτομα βρίσκονταν στο πρωινό ραντεβού του Σαββάτου. Η αφισκοκόλληση στο κέντρο της Αθήνας ήταν αναπάντεχα ευπρόσδεκτη από τους περαστικούς.

Πλησιάζοντας προς το τέλος της αφισκοκόλλησης, και έχοντας ήδη γίνει αντιληπτή η διακριτική παρακολούθηση από ζητάνες, μας περικυκλώνουν, αφού έχουν πάρει προφανώς σήμα, με προτεταμένα τα όπλα. "Σταματήστε". "Συλλαμβάνεστε". Εκείνη τη στιγμή εκτιμήσαμε πως δεν υπάρχει σοβαρό πρόβλημα (οι περισσότε-

ροι από εμάς είχαν ανάλογες εμπειρίες και συλλήψεις κατά τη διάρκεια αφισκοκλήσεων). Το χειρότερο να περνάγαμε αυτόφωρο και εκεί να έλγχε η ιστορία.

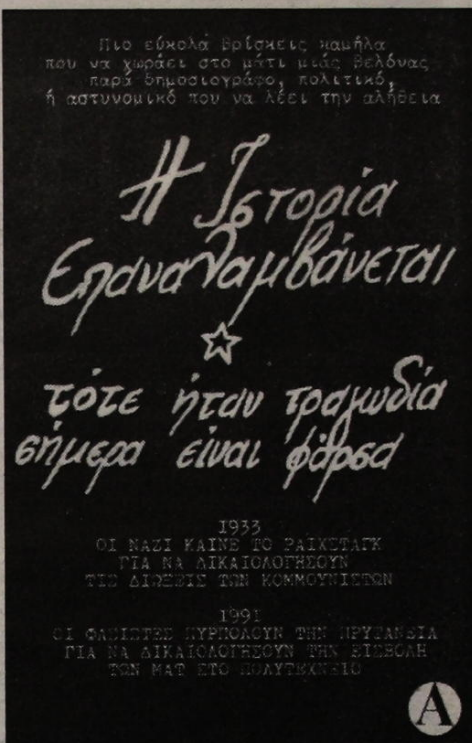
Κατά τη μεταφορά μας, με κλούβες που είχαν φτάσει στην ασφάλεια, τίποτε δεν προμήνυε αυτά που θα επακολουθούσαν. Για 48 ώρες ήμασταν έρμαιοι στα χέρια του κάθε "φιλελεύθερου" και "σοσιαλιστή" μπάτσου. Δεν ήταν δυνατή καμία επικοινωνία έστω και με δικηγόρο (ο αντιπρομοκρατικός σε πλήρη άνηση). Μετά από ένα άγριο 48ωρο βρεθήκαμε όλοι μαζί, βράδυ στην αίθουσα του αυτόφωρου. Άλλος με σπασμένο χέρι, άλλος με ρήξη τύμπανου, άλλος με πρόβλημα και πόνους στα πλευρά, στα πόδια και όλοι με εμφανείς μώλωπες. Οι κοπέλες είχαν υποστεί σεξουαλικό εξευτελισμό και σύντροφος ανέφερε ως και εικονική εκτέλεση (τον κρέμασαν από παράθυρο του 7ου).

Πάνω από χίλια άτομα ανέμεναν την άφιξη των συντρόφων, των φίλων, των γνωστών τους στα δικαστήρια. Ήταν κορυφαία εκδήλωση αλληλεγγύης, τόσο ως προς τις δυνατότητές της όσο και προς τη δυναμική της.

Η αναπάντεχη αλληλεγγύη χιλιάδων ανθρώπων (είχαν ξυπνήσει και οι μετεμφυλιακές μνήμες) καθώς και η δυναμική στάση των "33" και του κινήματος αλληλεγγύης είχε σαν αποτέλεσμα την όξυνση της κρατικής τρομοκρατίας σ' όλη την Ελλάδα (βίαια καταστολή των διαδηλώσεων στη Αθήνα δεκάδες συλλήψεις στην υπόλοιπη χώρα).

Τελικά η τρομοκρατία δεν πέρασε. Η προβοκάτσια δε βρήκε στόχο. Τόσο το αυθόρμητο κίνημα αλληλεγγύης όσο και η οργανωμένη αντίσταση απέτρεψαν το σχέδιο.

Μετά από 15μερη διαδικασία και ενώ πηγαίνονταν στην ασφάλεια (το δικαστήριο δεν ενέκρινε την άρση της κράτησής μας), μας επι-

βλήθηκε δημνη καταδίκη με δικαίωμα έφεσης. Φανερά εξαντλημένοι, όχι μόνο απ' την ταλαιπωρία αλλά και από την απεργία πείνας που είχαμε ξεκινήσει απ' την τρίτη κιόλας μέρα, ήμασταν όμως ικανοποιημένοι. Ικανοποιημένοι όχι τόσο από τη δικαστική απόφαση (είναι αλήθεια ότι περιμέναμε άμεσες φυλακίσεις με το κλίμα που είχε δημιουργηθεί), αλλά γιατί είχαμε καταφέρει μαζί με χιλιάδες άλλους να αλλάξουμε άρδην το κλίμα τρομοκρατίας. Όμως με παραπάνω τίμημα, που σήμερα οφείλουμε να αποδείξουμε ότι τόσο για τους "33" όσο και για τους αλληλεγγύους και το κίνημα γενικότερα δεν ήταν συγκυριακό αλλά όρος ζωής...

Γ.Κ.

Γιατί και πώς...

Στο παρακάτω κείμενο θα γίνει μια απόπειρα να αναφερθούν το "γιατί" και "πώς" συμμετέχουμε σε αυτό που έχει καθιερωθεί να αποκαλείται "κοινωνικοί αγώνες". Το κείμενο γράφεται με αφορμή το κάλεσμα, φορέων της εκπαιδευτικής κοινότητας Θεσσαλονίκης, για συγκέντρωση και πορεία στην περασμένη Παρασκευή, ημέρα των εγκαινίων της 63ης ΔΕΘεσσαλονίκης, παρουσία σύσσωμης της κυβέρνησης, των κεφαλαιοκρατών, και φυσικά του πρωθυπουργού. Της συγκέντρωσης στο Λευκό Πύργο ακολούθησε πορεία στην οποία εκτός των 500 περίπου διαδηλωτών από συλλόγους αδιόριστων, αναπληρωτών, διορισμένων, φοιτητών από όλη την Ελλάδα και των αποκομμάτων της άκρας αριστεράς, συμμετείχε και μπλοκ του α/α χώρου, 80 περίπου ατόμων. Για το "γιατί" και "πώς" της αποτυχίας παρέμβασης-τουλάχιστον αντίστοιχης με της περυσινής- έξω από το χώρο της ομιλίας του Σημίτη, δεν θα γίνει καμία κριτική. Τα τριμήφια νούμερα και ο αφανής παλμός και διάθεση σύγκρουσης είναι ενδεικτικά. Αυτό που πρέπει να αναλυθεί-όσο το δυνατόν-είναι οι λόγοι που οδήγησαν 80 ανθρώπους να βρεθούν πίσω από ένα πανώ με το σύνθημα "Αντίσταση στις επιλογές της εξουσίας, Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές". Κάθε μία όμως περίπτωση από τις 80 είναι ξεχωριστή και συνεπώς είναι άστοχο να σχολιαστεί αποσπασματικά. Η αποδοχή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο του κεντρικού συνθήματος του πανώ φανερώνει με τον καλύτερο ίσως τρόπο τους λόγους και τις μεθόδους που πρέπει ή θα έπρεπε να ακολουθούμε σε ανάλογες περιπτώσεις. Σε κάθε δηλαδή περίπτωση ανάδειξης κοινωνικού αγώνα τοπικού, γενικού, μερικού, αποσπασματικού ή και για άλλους/ες συντεχνιακού χαρακτήρα, εκείνο που τελικά πρέπει να έχουμε πάντα υπόψιν-αν βέβαια μας εν-

διαφέρει η συμμετοχή ή η αλληλεγγύη-είναι να αναδείξουμε και να προτείνουμε μέσα και παράλληλα από αυτόν την επιλογή, τουλάχιστο τη δική μας, της αντίστασης στις επιλογές της εξουσίας. Έτσι, αν ορισμένοι/ες σύντροφοι/ισσες θεωρούν ότι για παράδειγμα οι εκπαιδευτικοί είναι "οι μπάτσοι του μυαλού" δεν έχουν παρά να αναδείξουν και να προτείνουν παράλληλα ή μέσα από τον αγώνα αυτό, τις δικές τους πολιτικές θεωρίες και πρακτικές. Ελευθεριακά σχολεία, κατάργηση κάθε μορφής αξιολόγησης, ανατροπής του ρόλου καθηγητή-μαθητή κ.α.. Είναι πιο εύκολο για παράδειγμα να απαξιώνεις έναν αγώνα από το να συμμετέχεις σε βαθμό τέτοιο ώστε να πραγματοποιείς την πολιτική σου στάση. Να τον εκτρέπεις. Κι αν αυτό έγινε μία φορά την περίοδο της "μάχης" του ΑΣΕΠ, δεν πρέπει να αποτελέσει μία ακόμη αναλαμπή χειραφέτησης, αυτοοργάνωσης, αντίστασης, αλλά να προχωρήσει συνολικότερα ως η μόνη πραγματική απάντηση στην επίθεση του κεφαλαίου και των εκφραστών του. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει έξω από ή ενάντια στην κοινωνία. Παλεύεται μαζί και παράλληλα. Η περίπτωση της αλληλεγγύης λοιπόν δεν μπορεί να είναι αφηρημένη και γενική. Είναι η ευκαιρία να αναδείξουμε και να προτείνουμε ως τέτοια την ενιαία-για παράδειγμα-πολιτική αντιμετώπιση των διωκόμενων του Ιούνη. Ανεξάρτητα από τη στάση που θα κρατήσουν προσωπικά και πολιτικά, η αλληλεγγύη μας πρέπει να είναι ενιαία, μα πάνω από όλα δεδομένη. Διαφορετικά το σύνθημα "κανένας όμηρος στα χέρια του κράτους" δεν πρόκειται ποτέ να ξεπεράσει τα όρια της αλληλεγγύης στο πλαίσιο του α/α χώρου.

Σ.Κ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ ΣΑΣ...

Η προμελετημένη δολοφονία ενός παρανόμου

"Τί θα γινόταν εάν ο ρουμάνος έπεφτε ακαριαία νεκρός από βολή στο κεφάλι;"
 "... τον σημάδευσαν στο κεφάλι επί πέντε ώρες"
 "να ριφθεί δραστική χημική ουσία στο νερό ή τον καφέ που ζητούσε ο κακοποιός"
 "... έπρεπε να την βρει [τη χειροβομβίδα], ενδεχομένως λουσμένος στο ξένο αίμα, και να την πετάξει"
 "... ποσοστό επιτυχίας βολής ακαριαίου θανάτου 99,9%"
 "... με τον πυροβολισμό κάποια μικρά θραύσματα απ' το τζάμι ή το κεφάλι του κακοποιού θα έπεφταν στο πρόσωπο του αστυφύλακα"

Ένας νεαρός, ο Σορίν Ματέι. Η εξεθλίωση και η πείνα τον οδήγησαν στην παρανομία για να ζήσει. Χρόνια τώρα στην Ελλάδα βιώνει το δικό του "εξπρές του μεσονυκτίου". Έπαιξε, και γέλασε τους δεσμοφύλακες του πολλές φορές.

Πέντε φορές τους ξεφτίλισε αποκτώντας ξανά την ελευθερία του, που η πολιτεία μας με τους νόμους της του είχε στερήσει. Και τώρα, αρνούμενος οποιαδήποτε διαπραγμάτευση με τους διώκτες του, τα κατάφερε ξανά. Τους ξεφτίλισε με όπλο του όχι τόσο την χειροβομβίδα αλλά την αποφασιστικότητα. Τίναξε στον αέρα την αποτελεσματικότητα της αστυνομίας των δις και της εξελιγμένης τεχνολογίας. "Ζητούσε δύο φέρετρα".

Μόνο δύο, Σορίν; Χιλιάδες έπρεπε να ζητήσεις για τις χιλιάδες των τηλεθεατών που πλάι στα αδηφάγα και νεκρόφιλα κοράκια των ΜΜΕ ζητούσαν την παραδειγματική τιμωρία σου. Από ποιους;

Απ' τους προστάτες του νόμου και της τάξης, των κυκλωμάτων και των εκβιαστών της νύχτας, των φονιάδων και των βιαστών, των "φίλων" μας των μπάτσων. Αυτών που παρασιτούν σε βάρος αυτής της ακρωτηριασμένης κοινωνίας αλλά δεν θα δικαστούν ποτέ... Αυτοί που αφού χτύπησαν τη διαδήλωση, βίασαν τη μετανάστρια, βασάνισαν τον τοξικομανή, σκότωσαν το λαθρομετανάστη, πούλησαν πρέζα και προστασία, ήρθαν να πιάσουν και τον Σορίν, που "... είχε καταδικαστεί επίσης και για κλοπές αυτοκινήτων".

Τέσσερις μήνες είχε κάτσει σε νοσοκομείο

απ' τον ξυλοδαρμό που είχε υποστεί από μπάτσους στην απομόνωση στην οποία βρισκόταν. Δεκαοκτώ χρόνια φυλακή τον περίμεναν. Κι όμως "του ζητήθηκε να παραδοθεί με την εγγύηση ότι δεν θα τον πειράξει κανείς κι ότι θα μπορεί ν' ασκήσει όλα τα δικαιώματά του δικαίωμάτα". Βέβαια. Όπως μπορούν και τα ασκούν οι εκατοντάδες ξένοι που βρίσκονται μήνες εξεθλιωμένοι στα κρατητήρια.

Ναι, δεν θα τον πειράζε κανείς. Πολύ πιθανόν μόνος του να "αυτοκτονούσε" πηδώντας από κάποιο παράθυρο ενός ορόφου της Ασφάλειας από "τύψεις" ή από "εκπυροσκόπηση" του όπλου κανενός μπάτσου, αφού ο ρουμάνος θα του είχε "επιτεθεί" την ώρα της ανάκρισης.

Τα ξημερώματα του Σαββάτου δεν ήμασταν μάρτυρες ενός "αληθινού αστυνομικού θρίλερ γεμάτου σασπένς", όπως κρίζουν τα κοράκια των ΜΜΕ. Αλλά θεατές (!) της απεγνωσμένης προσπάθειας ενός ανθρώπου για ελευθερία, ενός ανθρώπου περικυκλωμένου από τους υποτακτικούς της εξουσίας. Από τα όπλα της αστυνομίας που σημάδευσαν το κεφάλι του φυγά και τις κάμερες που σημάδευσαν τα μυαλά των τηλεθεατών.

Αναγνωρίζουμε, ότι στην προσπάθειά του να διαφύγει, ο Σορίν επιχείρησε μια πράξη ανεπίτρεπτη, την απαγωγή μιας μητέρας με τα παιδιά της... αλλά πέραν αυτού αναγνωρίζουμε και πού βρίσκεται το δίκιο. Σορίν, καλή τύχη.

Γ. Καλ.

Τα Σπάτα της Γερμανίας

Αεροδρόμιο Σπάτων "Ελευθέριος Βενιζέλος". Μία έννοια που θα κυριαρχήσει τα επόμενα χρόνια στην καθημερινότητά μας, καθώς πρέπει να πειστούν ότι χρειαζόμαστε ένα νέο αεροδρόμιο, να νιώσουμε περήφανοι ως έλληνες που θα διαθέτουμε το πιο σύγχρονο της Ευρώπης και ήσυχοι που θα απορροφηθούν τα διάφορα προελεύσεων κονδύλια για την πραγματοποίηση των μεγάλων έργων (σα να λέμε της νέας μεγάλης ιδέας...)

Σύνδεση με υπερσύγχρονο σιδηροδρομικό δίκτυο, δυνατότητες κοντινής διανυκτέρευσης, ασφάλεια, σύντομες ανταποκρίσεις κλπ. Τώρα τα αρνητικά είναι μηδενικά... δάση δεν έχουμε πλέον να καταστρέψουμε, δε χάλασε ο κόσμος με λίγα εκατομμύρια τόνους μπετόν ακόμα, θόρυβο έχουμε ούτως ή άλλως (ποιος μένει άλλωστε στα Σπάτα;) και μίζες παντού υπάρχουν. Ορθώς λοιπόν τα αφεντικά αποσιωπούν επιμελώς τις οποιεσδήποτε παρενέργειες και απολαμβάνουν την ολοκληρωτική συναίνεση της κοινωνίας σε ένα τόσο καταστροφικό έργο που θα εξυπηρετήσει τις γρήγορες μετακινήσεις αυτών και των εμπορευμάτων τους (και ας μην αυτοκατακεύεται το "επιβατικό κοινό" ότι τελικά το σκέφτηκαν κι αυτό το δύσμοιρο...), ενώ θα επιβαρύνει αφάνταστα το ήδη κατεστραμμένο περιβάλλον του γνωστού άστεως... Τα "σπατόσημα" και τα κάθε είδους "Απατόσημα" που θα ακολουθήσουν θα υπενθυμίζουν βέβαια στον καθένα ποιος πληρώνει αυτά τα τρισεκατομμύρια.

Καθώς όμως φροντίζουν να μας θυμίζουν ότι το αεροδρόμιο των Σπάτων είναι το "μικρό αδερφάκι" του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης, κρίναμε σκόπιμο να θυμίσουμε τι έκαναν οι γερμανοί σύντροφοι στο ...μεγάλο του αδερφάκι, καθώς η θεωρητική επεξεργασία του αγώνα τους τη δεκαετία του '80 ενάντια στο δυτικό αεροδιάδρομο του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης μπορεί να είναι από πολλές πλευρές χρήσιμη για μας.

Καθώς φροντίζουν διαρκώς να μας θυμίζουν ότι το αεροδρόμιο των Σπάτων είναι το "μικρό αδερφάκι" του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης, κρίναμε σκόπιμο να θυμίσουμε τι έκαναν οι γερμανοί σύντροφοι στο ...μεγάλο του αδερφάκι, καθώς η θεωρητική επεξεργασία του αγώνα τους τη δεκαετία του '80 ενάντια στο δυτικό αεροδιάδρομο του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης μπορεί να είναι από πολλές πλευρές χρήσιμη για μας.

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μετάφραση (με περικοπές) του άρθρου "Αεροδρόμιο Ράιν-Μάιν" του Μίχαελ Βίλκ από το ν.64 (τεύχος Ιουνίου '98) του τριμηνιαίου αναρχικού περιοδικού Schwarzer Faden από τη Γερμανία

Αεροδρόμιο Ράιν - Μάιν

Ένα άρθρο του Μίχαελ Βίλκ

"Όταν πετάει κανείς πάνω από τη Φρανκφούρτη, βλέπει ότι υπάρχει ακόμα χώρος (...). Αν υπάρξει η πολιτική βούληση, θα βρεθούν εκτάσεις και για τον τέταρτο διάδρομο."

(Γ. Γκρέντελ, εκπρόσωπος της Λουφτχάνσα)

Από τότε που ο διευθυντής της Λουφτχάνσα Α.Ε. Γιούργκεν Βέμπερ εκδήλωσε στα τέλη του περασμένου έτους την αξίωση για την κατασκευή ενός περαιτέρω διαδρόμου απογείωσης και προσγείωσης στο αεροδρόμιο Ράιν - Μάιν, έχουν ξανανάψει οι συζητήσεις για τη σημασία του αεροδρομίου από πολλές απόψεις. Η εταιρεία του αεροδρομίου (FAG), που αποτελεί κατά το ένα τρίτο ιδιοκτησία του κράτους, του κρατιδίου της Έσσης και του δήμου της Φρανκφούρτης, διατυμπανίζει την ολοκλήρωση των εργασιών με την ίδια ζέση που το κάνει και η Λουφτχάνσα, για την οποία η Φρανκφούρτη αποτελεί τον κυρίως σταθμό του στόλου της.

Το κύριο επιχείρημα των υποστηρικτών/τριών της επέκτασης είναι τα προβλήματα χωρητικότητας των υπάρχοντων συστημάτων διαδρόμων, στους οποίους μπορούν προς το παρόν να διεκπεραιωθούν μέχρι και 74 απογειώσεις και προσγειώσεις την ώρα. Με τη βοήθεια δαπανηρού ηλεκτρονικού εξοπλισμού, ο οποίος επιτρέπει μια κλιμάκωση των αεροπλάνων που πετάνε σε συντομότερα χρονικά διαστήματα, πρόκειται να αυξηθεί ο λεγόμενος συντονισμός σε 80 μέχρι το έτος 2000. Σύμφωνα με στοιχεία της FAG, θα μπορούν τότε να εξυπηρετηθούν στο Ράιν-Μάιν με ασφάλεια 430.000 -ενδεχομένως μάλιστα έως και 460.000- κινήσεις αεροπλάνων.

Με 430.000 απογειώσεις και προσγειώσεις θα μπορούσαν να περάσουν μέχρι και 60 εκατομμύρια επιβάτες από τις αίθουσες επιβίβασης. Μέσω του κτισίματος και της λειτουργίας της δεύτερης αίθουσας επιβίβασης, όπως και της περαιτέρω "τσιμεντοποιημένης επίσχεσης" πρόκειται να είναι το 2000 διαθέσιμη η απαραίτητη υποδομή από "χωροταξική απόψεως".

Το BARIG (Board of Airline Representatives), η συνένωση όλων των αεροπορικών εταιριών που έχουν την έδρα τους στη Γερμανία, απαιτεί όμως μία σημαντική επέκταση της δυνατότητας απογείωσης και προσγείωσης, παραπέμποντας στην αυξημένη ζήτηση, η οποία θα έκανε μία αύξηση από 74 σε 80 κινήσεις αεροπλάνων την ώρα να φαίνεται "απλή οδοντόκρεμα". "Για το επόμενο πρόγραμμα θερινών πτήσεων υπάρχει στις περιόδους αιχμής επιθυμία για 104 slots (απογειώσεις και προσγειώσεις) την ώρα, αλλά μόνο 76 είναι εφικτές." Το αργότερο το έτος 2005 θα είναι

οι δυνατότητες στο αεροδρόμιο οριστικά εξαντλημένες, τονίζεται με μία φωνή από την πλευρά της διεύθυνσης του αεροδρομίου και των αεροπορικών εταιριών. Γνωρίζοντας καλά ότι το αεροδρόμιο ως οικολογική καταστροφή επιβαρύνει σε ασύλληπτο βαθμό μία ούτως ή άλλως υπερβολικά βεβαρυμένη περιοχή από την πλευρά της βιομηχανίας και της υποδομής, όπως είναι αυτή του Ράιν-Μάιν και ότι μία ολοκλήρωση των εργασιών θα μπορούσε να προκαλέσει αντίσταση όπως σε παλιότερες εποχές, πέρα από τα σημερινά όρια, οι υποστηρικτές του εγχειρήματος επιχειρηματολογούν με υλικές σκοπιμότητες οικονομικού χαρακτήρα, κατά προτίμηση με τον παράγοντα "θέσεις εργασίας".

Ως απειλή προβάλλονται συνέπειες, οι οποίες μέσα στην παρούσα κοινωνικοοικονομική κατάσταση έχουν σκοπό να επιδράσουν εν είδει ροπαλού στη συνείδηση των ανθρώπων της περιοχής που θίγεται: Αν τάχα δεν μπορεί να ικανοποιηθεί επαρκώς η ζήτηση, τότε θα έλθει στασιμότητα, ενώ στη χειρότερη περίπτωση το επακόλουθο θα είναι και ένα πτωχεύρισμα.

Προς το παρόν δεν μπορεί να γίνει λόγος για πτωχεύρισμα και στασιμότητα, αφού το αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης βρίσκεται παρά το μαζικό ανταγωνισμό σε σταθερή ανοδική πορεία.

"Στις τρεις στήλες, απογειώσεις/προσγειώσεις, επιβάτες και εμπορεύματα έχει να επιδείξει η στατιστική κυκλοφορίας του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης για το περασμένο έτος εκ νέου δείκτες ανάπτυξης και νέα ρεκόρ. Το 1997 πραγματοποιήθηκαν στο μεγαλύτερο αεροδρόμιο της Γερμανίας 392.121 απογειώσεις και προσγειώσεις. Αυτό αντιστοιχεί σε σχέση με το προηγούμενο έτος σε ένα συν της τάξης του 1,9%. Για πρώτη φορά ξεπέρασε ο αριθμός των επιβατών τα 40 εκατομμύρια. Με 40.271.919 καταγράφηκαν 3,9% περισσότεροι επιβάτες αεροπλάνων από το 1997. Τα μεταφερόμενα από αέρα εμπορεύματα έφθασαν το 1,4 εκατομμύριο τόνους, πράγμα που σημαίνει μία αύξηση της τάξης του 2,5% σε σχέση με το συγκρινόμενο χρονικό διάστημα."

Σύμφωνα με μία διεθνή σύγκριση του έτους 1997, το αεροδρόμιο βρίσκεται παγκοσμίως στην όγδοη θέση σε σχέση με τον αριθμό επιβατών -στον τομέα της διακίνησης εμπορευμάτων κατέχει την έβδομη θέση και είναι έτσι το πρώτο στην Ευρώπη σε αυτήν την κατηγορία.

Η συζήτηση που έχει πυροδοτήσει η διεύθυνση του αεροδρομίου ξεπηδά όχι μόνο από μία πραγματική ανάγκη των χρηστών του αεροδρομίου για επέκταση της χωρητικότητάς του. Μπορεί να αξιολογηθεί και ως προσπάθεια να γίνει εγκαίρως προπαγάνδα για την ολοκλήρωση των εργασιών, σε μία προς το παρόν ευνοϊκή συγκυρία (κατάσταση της αγοράς εργασίας), και συγχρόνως να αξιολο-

γηθεί το δυναμικό αντίστασης στα "σημεία" που προβάλλονται στη συζήτηση για ένα νέο διάδρομο προσγείωσης και απογείωσης. Ο φόβος της διεύθυνσης του αεροδρομίου για ανοικτή και πλατειά αντίσταση, όπως και για ενδεχόμενες χρονοβόρες και πολυέξοδες προσφυγές αυξάνεται από την προϊστορία της ολοκλήρωσης των έργων του αεροδρομίου, η οποία εν τω μεταξύ θα μπορούσε να θεωρηθεί σχεδόν ιστορικής σημασίας.

Ιστορία της ολοκλήρωσης των έργων του αεροδρομίου

Έχουν περάσει δεκαεπτά χρόνια από τις τρομερές συγκρούσεις για την κατασκευή του δυτικού αεροδιάδρομου -ξεκινώντας το 1981 με την εκκένωση του καταυλισμού αντίστασης (1) το 1981. Τα αφεντικά που διέθυναν και ωφελούνταν από το αεροδρόμιο πόνταραν στους παράγοντες χρόνος και λησμονιά προτού προσεγγίσουν συνολικά στα τέλη του 1997 το "θέμα ταμπού" "επέκταση του αεροδρομίου έξω από τους φράγτες του". Παρά την πάροδο αυτού του μακρού χρονικού διαστήματος, οι κάτοικοι της περιοχής εξακολουθούν να είναι βαθιά ευαίσθητοι όσον αφορά στην περαιτέρω οικολογική επιβάρυνση της περιοχής. Αυτό οφείλεται ιδίως στο ότι η FAG δε σταμάτησε ποτέ από την έναρξη λειτουργίας του δυτικού αεροδιάδρομου το 1984 να φέρνει τους κατοίκους της περιοχής του αεροδρομίου αντιμέτωπους με περαιτέρω μέτρα ολοκλήρωσης των εργασιών. Εδώ μπορούν να αναφερθούν, πέρα από τον αερολιμένα 2 στο Βορρά με όλα τα ανάλογα έργα υποδομής, και η από χρόνια πραγματοποιούμενη ολοκλήρωση της Cargo-City (χώροι μεταφόρτωσης εμπορευμάτων) στο Νότο, στα σύνορα με την αεροπορική βάση των ΕΠΑ. Με αυτά συνδέονταν εκτεταμένες υλοτομικές ενέργειες, οι οποίες εξασθένησαν περαιτέρω τα "υπολείμματα" του δάσους στην κατεύθυνση Μέρφελντεν-Βάλντορφ (περιοχή δίπλα στο αεροδρόμιο).

Στα βόρεια σύνορα των δύο αερολιμένων εκτείνεται προς το παρόν ένα από τα μεγαλύτερα εργοτάξια της Γερμανίας: η οικοδόμηση του σιδηροδρομικού σταθμού τρένων ταχείας κυκλοφορίας συνδέεται άρρηκτα με τον εκσυγχρονισμό του κόμβου αυτοκινητοδρόμων της Φρανκφούρτης.

Παρά τη διαγραφόμενη αναταραχή στην ευρύτερη περιοχή του αεροδρομίου, την οποία θα προκαλούσε κάθε περαιτέρω επέμβαση στο οικολογικό σκέλος, η οικονομική δύναμη του αεροδρομίου είναι τόσο μεγάλη -και οι προσωπικές διασυνδέσεις της κυβέρνησης με τις επιτροπές επιθεώρησης της διεύθυνσης τόσο στενά διαπλεκόμενες- που καμία έως τώρα τοπική κυβέρνηση της Έσσης δε σκέφτηκε καν να θέσει όρια στις επεκτατικές διαθέσεις των διαχειριστών του αεροδρομίου. Το κάθε άλλο: Προκαλούνταν ή θεωρούνταν δεδομένες συγκρούσεις, οι οποίες έφθασαν το ζενίθ τους με τη βίαιη εκκένωση του καταυλισμού αντίστασης το 1981 στον άξονα 18-δυτικό (πάνω στον οποίο θα χτίζονταν ο αεροδιάδρομος) -και εν συνεχεία με τον απερίσκεπτο πυροβολισμό εναντίον δύο αστυνομικών σε μία πορεία μνήμης αυτού του συμβάντος το 1987 δεν έθεσε τέλος μόνο στη ζωή αυτών των υπαλλήλων, αλλά και στις δραστηριότητες των "υπολειμμάτων" ενός κάποτε ευρέως κοινωνικού κινήματος ενάντια στα έργα ολοκλήρωσης του αεροδρομίου. Η πράξη ενός μεμονωμένου "τρελαμένου", συζητήθηκε στη συνέχεια και ως απο-

Σημείωση 1: Είναι συνηθισμένη πρακτική στη Γερμανία η δημιουργία τέτοιων καταυλισμών (μερικές φορές και πάνω σε δέντρα), προκειμένου να αποτραπούν χωροταξικές επεκτατικές κινήσεις του Κεφαλαίου.

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί μετάφραση (με περικοπές) του άρθρου "Αεροδρόμιο Ράιν-Μάιν" του Μίχαελ Βίλκ από το ν.64 (τεύχος Ιουνίου) του τριμηνιαίου αναρχικού περιοδικού Schwarzer Faden (Μαύρο Νήμα) από τη Γερμανία και ασχολείται με διάφορες πτυχές αυτού του "καμαριού" της Γερμανίας, στις οποίες θα αναγνωρίσουμε πολλές αναλογίες με το αντίστοιχο της Ελλάδας (τόσο στα τεχνικά χαρακτηριστικά, όσο και στις επιπτώσεις, καθώς και τα δύο τα έχει αναλάβει η ίδια κοινοπραξία, ενώ η εταιρεία του γερμανικού αεροδρομίου είναι σύμβουλος στο ελληνικό). Μένει να δούμε να αναπτύσσονται και ανάλογες έκτασης εστίες αντίστασης...

Τα Σπάτα της Γερμανίας

Αεροδρόμιο Φρανκφούρτης: 16.000 στρέμματα, 57.500 εργαζόμενοι, 276 προορισμοί, 40 εκ. επιβάτες το χρόνο

ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

Της απεσταλμένης μας
ΧΑΡΑΣ ΤΖΑΝΑΒΑΡΑ

Αεροδρόμια και σιδηρόδρομος συνεργάζονται αρμονικά, τουλάχιστον στη Γερμανία, με στόχο τη φθηνότερη και ασφαλέστερη μεταφορά των επιβατών.

Αυτό είναι

ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗΣ: Το «αδελφάκι» του «Ελευθέριος Βενιζέλος» μάς δείχνει το μέλλον στον τομέα των μεταφορών

της Αντίστασης

τίου του 2001. Θα είναι στην πρώτη του φάση με-

να τρίτο της έκτασης της βά-

στ. Θα είναι να αποδοθούν

μιο της Φρανκφούρτης περιβάλλεται από μεγάλες εκτάσεις δάσους. Αυτό το γεγονός όμως κάνει ακόμα δυσκολότερη την επέκτασή του. «Το κύριο πρόβλημα δεν είναι η ρύπανση, αλλά ο θόρυβος». μας ενημέρωσε η αντιπρόεδρος του αεροδρομίου, επικαιρομένη μελέτη που έγινε από τις αρχές του αεροδρομίου του Χίθροου της Βρετανίας. Πρό-

από το γεγονός ότι στην περίπτωση των Σπάτων υ-

λεονεκτείται λόγω της μορ-

τέλεσμα δομικών και ηθικοφιλοσοφικών ελλείψεων από την πλευρά μας. Η καταδίωξη και η ποινικοποίηση που ακολούθησαν τους πυροβολισμούς περιόρισαν τις δραστηριότητες των υπόλοιπων πρωτοβουλιών πολιτών σχεδόν αποκλειστικά στο επίπεδο της παρακολούθησης δικών. Οι «μαχητικοί/ες» πολέμιοι/ες του αεροδιάδρομου, οι οποίοι/ες είχαν διαμορφώσει σε μία πορεία ετών μία κουλτούρα διαδηλώσεων που εκτεινόταν πέρα από την περιοχή του Ράιν-Μάιν, έβλεπαν τους εαυτούς τους παραγκωνισμένους σε απομόνωση και πολιτική άρνηση. Ένα κίνημα που είχε αναπτύξει κυρίως στην εποχή του καταυλισμού αντίστασης και των συγκρούσεων που ακολούθησαν στο μάλλον σπάνιο για τη Γερμανία μείγμα «εκείνων των μακρυμάλ্লιδων και γκριζομάλ্লιδων», ένα κίνημα που κατέστησε δύσκολο για τα κρατικά όργανα το να κινηθούν με τη συνήθη τακτική του «διαίρει και βασίλευε» (βλέπε: ποινικοποίησε τη «μικρή ακραία μειοψηφία» και δέξου στις αγκάλες σου το «αστικό» κομμάτι), έφτασε, χωρίς να είναι το ίδιο άμοιρο ευθυνών, στο τέλος του.

Κινήσεις διαμαρτυρίας

Ήδη στη δεκαετία του '70 ενεργοποιήθηκαν μεμονωμένοι πολίτες κυρίως από τα περίχωρα του αεροδρομίου, προκειμένου να αντισταθούν στις επιδράσεις της κυκλοφορίας των αεροπλάνων: ο θόρυβος από την προσγείωση και την απογείωση των αεροπλάνων, οι φθίνουσες και εν μέρει κατεστραμμένες δασικές εκτάσεις, μία συνεχώς αυξανόμενη μόλυνση του αέρα και ακόμα οι διαταράξεις του ύπνου από τις βραδινές πτήσεις (σήμερα περίπου 75 κάθε βράδυ) συνέβαλαν στο να επιταθεί η συνειδητοποίηση του προβλήματος σε τοπικό επίπεδο και να ξεπεράσει τις κλασικές οροθετήσεις που επιβάλλουν τα κόμματα, τα συνδικάτα και η εκκλησία. Το 1979 συμφώνησαν λίγο-πολύ οι πρωτοβουλίες πολιτών που είχαν συσταθεί εν τω μεταξύ σε μία περαιτέρω επιμήκυνση των δύο παράλληλων αεροδιαδρόμων, με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να αποφευχθεί έτσι η κατασκευή του τρίτου αεροδιαδρόμου (18 δυτικός), η οποία ήδη τότε συζητιόταν. Ένα συμπέρασμα απατηλό, όπως θα αποδεικνυόταν αργότερα. Η δημιουργία του καταυλισμού αντίστασης στο δάσος του διαδρόμου

απογείωσης πραγματοποιήθηκε ως πράξη ανυπακοής και αντίδρασης των πρωτοβουλιών πολιτών ενάντια στην περαιτέρω επέκταση των εργασιών ολοκλήρωσης. Αυτό άσκησε μία εντυπωσιακή έλξη σε πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι προσδιορίζονταν ως «ριζοσπάστες». Εκείνη τη χρονική στιγμή ενώθηκαν με το κίνημα διαμαρτυρίας που έπαιρνε τρομερές διαστάσεις και οι (κυρίως από τις μεγάλες πόλεις) αριστεροί, οι οποίοι έβλεπαν πρωτίτερα στις πρωτοβουλίες πολιτών τους «μικροαστούς» από το Μέρφελντεν-Βάλντορφ που κόπονταν για την ευδαιμονία τους.

Χωρίς να θέλουμε να περιγράψουμε σε αυτό το σημείο τις αμέτρητες αντιπαραθέσεις και δυσκολίες στο εσωτερικό αυτού του κινήματος, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι η ποικιλία της τότε αντίστασης σε σχέση με τις διαφορές των συμμετεχόντων ατόμων (ηλικία, κοινωνική προέλευση, πολιτικός χώρος στον οποίο αρχικά κινούνταν), όπως και η ποικιλία των δραστηριοτήτων (καταυλισμός αντίστασης, προτάσεις δημοψηφίσματος, κάθε είδους πρωτοβουλίες) πήρε διαστάσεις -πράγμα στο οποίο συνέτεινε το ότι οι ομάδες που συμμετείχαν κατόρθωσαν να αποφύγουν τις διασπάσεις. Το πλήθος των ανθρώπων και η δημιουργική οργή αυτού του πολύχρωμου μείγματος έφερε σε απόγνωση την κυβέρνηση των σοσιαλδημοκρατών.

Ο Χέλγκερ Μπέρνερ, πρωθυπουργός του SPD (σοσιαλδημοκράτες), αναγκάστηκε στο απόγειο της διαμάχης για τον αεροδιάδρομο το 1981 να χρησιμοποιήσει το γηραιότερό του Βίλντ Μπραντ ως σύμβουλο, για να σιγουρέψει τη βοήθειά του σε μία εποχή που 150.000 κόσμου κατέβαιναν στο Βισμπάντεν στο δρόμο, για να διακηρύξουν τα συμφέροντά τους. Ένας πολύωρος αποκλεισμός του αεροδρομίου, ο οποίος άνοιξε με τα ρόπαλα της αστυνομίας και μονάδων της συνοριακής φρουράς, καθώς και οι μαχητικοί-ειρηνικοί «κυριακάτικοι περίπατοι» που τότε καθιερώνονταν, ώθησαν στα ύψη το υλικό και πολιτικό τίμημα της διαπλάτυνσης του αεροδρομίου. Το θέμα δεν ήταν πια η αναγκαιότητα ενός νέου αεροδιαδρόμου, το θέμα ήταν «η κρατική λογική».

Το 1984 τέθηκε σε λειτουργία ο διάδρομος απογείωσης- μία μάζα χιλιάδων ατόμων διαδήλωσε ως συνήθως στην ομίχλη καπνογόνων του κοντινού δάσους. Το κράτος και η FAG είχαν περάσει το δικό τους. Με την έ-

ναρξη λειτουργίας του δυτικού αεροδιαδρόμου απομακρύνθηκαν πολλοί από το κίνημα διαμαρτυρίας -μερικοί για να αφιερωθούν με όλες τους τις δυνάμεις στη δουλειά εντός των κόλπων του κόμματος των Πρασίνων, το οποίο εκείνη τη στιγμή άρχιζε μάλιστα να πλάθει τον πρώτο συνασπισμό με τους εχθρούς του, σοσιαλδημοκράτες- ενώ άλλοι γύρισαν στο σπίτι τους.

Στρατιωτικοί υπολογισμοί...

Ένα κομμάτι συνέχισε τον αγώνα, κυρίως αυτοί για τους οποίους η συμμετοχή στη διαμαρτυρία για το δυτικό αεροδιάδρομο είχε αποτελέσει συστατικό στοιχείο ενός κοινωνικοπολιτικού σημείου αναφοράς, από το οποίο δεν ήθελαν να παραιτηθούν. Ήταν πρωτίστως εκείνο το κομμάτι του αποδιοργανωμένου κινήματος διαμαρτυρίας, το οποίο τώρα ασχολούνταν, όπως άλλωστε και στα χρόνια που προηγήθηκαν, με το αεροδρόμιο και τη σημασία του, προχωρώντας πέρα από την οπτική γωνία της οικολογίας. Έτσι είχαν στραφεί από νωρίς ήδη ομάδες εργασίας της πρωτοβουλίας πολιτών στην ενασχόληση με τη στρατιωτική πλευρά του αεροδρομίου. Η σημασία της αεροπορικής βάσης των ΕΠΑ («Gateway to Europe») δημιουργήσε μία προβληματική που δε συνδεόταν αναγκαστικά με το δυτικό αεροδιάδρομο. Η λειτουργία του μεγαλύτερου στρατιωτικού αεροδρομίου των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων έξω από τα σύνορα των ΕΠΑ έτυχε τότε κριτικής ανάλυσης. Ο ρόλος του αεροδρομίου γίνεται επίκαιρος στην τωρινή κατάσταση με το παράδειγμα του Ιράκ, όπου οι κινήσεις των στρατιωτικών αεροπλάνων αυξήθηκαν ήδη από την αρχική φάση της κρίσης.

Ο θάνατος έξι ατόμων το 1983 συνεπεία αεροπορικής επίδειξης στο στρατιωτικό κομμάτι του αεροδρομίου -ένα Starfighter κατέπεσε κοντά στο γήπεδο δάσους και οδήγησε στο θάνατο μιας ολόκληρης οικογένειας από τη Φρανκφούρτη-, όπως και το 1985 ο θάνατος του Γκύντερ Ζάρες σε μία αντιφασιστική πορεία στη Φρανκφούρτη, επέφεραν μία όξυνση της αντιπαράθεσης.

...και η συζήτηση για τη χρήση βίας

Οι μαχητικές ενέργειες στην περιοχή του Ράιν-Μάιν αυξήθηκαν, ενώ η θεωρητική αντι-

παράθεση σχετικά με το σκόπιμο ή μη συγκεκριμένων μορφών αντίστασης χρονικά ερχόταν πάντα εκ των υστέρων. Ακόμα και αν υπήρξαν οι πυροβολισμοί το 1987 πραγματικά μία μεμονωμένη ενέργεια με τραγικές συνέπειες, εξακολουθεί όμως να υφίσταται μία εσωτερική συνοχή με την όλη συζήτηση για τη χρήση βίας (η οποία δεν οδηγήθηκε σε ένα παραγωγικό αποτέλεσμα). Το γεγονός ότι μέχρι και σήμερα έχει υπάρξει μόνο ελλιπής επεξεργασία των γεγονότων, κάνει ακόμα πιο κατάδηλη την αναγκαιότητα να μην ξεκινήσει μόνο από την αρχή μία κινητοποίηση ενάντια σε μία νέα επέκταση του αεροδρομίου, αλλά και να αποφευχθούν λάθη του παρελθόντος.

Ενωμένες δυνάμεις

Στις 5 Μαρτίου 1998 συνενώθηκαν κάτω από την ονομασία «Συσπείρωση πρωτοβουλιών πολιτών ενάντια στην επέκταση του αεροδρομίου -για την απαγόρευση των νυκτερινών πτήσεων» δεκατέσσερις πρωτοβουλίες, για να δουλέψουν πάνω στο συντονισμό της αντίστασης. Πέρα από πολυάριθμα μεμονωμένα άτομα από τις περασμένες «εποχές του αεροδιαδρόμου» συμμετείχαν και καινούριες πρωτοβουλίες, οι οποίες έχουν ιδρυθεί κυρίως πάνω στο θέμα «θόρυβος από το αεροδρόμιο». Το φάσμα των συμμετεχόντων θυμήθηκε τους «παλιούς καλούς καιρούς» και

Συνέχεια στην 8η σελίδα

Τα Σπάτα της Γερμανίας

Συνέχεια από την 7η σελίδα

ποίκιλλε από τοπικές ομάδες του BUND (παγερμανική οικολογική οργάνωση) μέχρι πρωτοβουλίες συνοικιών και την εξωκοινοβουλευτική, ελευθεριακή πτέρυγα. Παρόντες ήταν και πολυάριθμοι Πράσινοι, προσωπικότητες και εκπρόσωποι των κοινοβουλευτικών δρώμενων. Αυτοί όμως δεν αποτελούν συστατικό μέρος της συσπείρωσης. Πρώτο αποτέλεσμα αυτού του νέου κύκλου ήταν η σχεδόν ομόφωνη άρνηση της ιδέας μίας λεγόμενης "στρογγυλής τραπέζης", η οποία προτάθηκε από τον πρωθυπουργό του κρατιδίου Άιχελ (SPD). Δεν άργησαν όλες οι πρωτοβουλίες να συμφωνήσουν στο ότι σε τραπέζια τέτοιου τύπου μπορούν να γίνουν μόνο διαπράγματεύσεις για κούφιους συμβιβασμούς και να ανακουφιστούν οι τύψεις συνειδήσεως σοσιαλδημοκρατών και Πρασίνων. Οπότε αυτοί οι κύκλοι συζητήσεων δε θα έχουν το φύλλο συκής από την πλευρά μας.

Αντί αυτού θα κινηθούν οι διάφορες ομάδες με δικές τους εκδόσεις και εκδηλώσεις εναντίον των διαφόρων εκδοχών (υπάρχουν τέσσερις εκδοχές, η μία χειρότερη απ' την άλλη) επέκτασης του αεροδρομίου. Εξ αρχής απορρίπτονται όλες -έτσι ελπίζουμε να μην καταφέρει τίποτα το κράτος με τη γνώση του στρατηγική να συζητάει από τη μια διάφορες πιθανότητες και εν συνεχεία να ποντάρει στο ότι οι εκάστοτε θιγόμενοι θα ελπίζουν ότι θα την πατήσουν ο γείτονας και αυτοί θα είναι οι έξι-επτά.

Ουσιαστική αντίσταση ενάντια σε όλα τα σχέδια ολοκλήρωσης των εργασιών δεν ήταν ούτε είναι, παρά (ή καλύτερα: εξαίρεση) της ιστορίας του αεροδρομίου, αυτόνομη. Έτσι κατέστη δυνατό να κινητοποιηθεί μόνο συγκριτικά μικρός αριθμός ατόμων τα τελευταία χρόνια. Αυτό που εξάπτει τώρα τα πνεύματα είναι οι αναμενόμενες οικολογικές επεμβάσεις σε μία ούτως ή άλλως ρημαγμένη περιοχή, είναι η προοπτική, ακόμα χειρότερου ύπνου, ακόμα χειρότερου αέρα, περισσότερου θορύβου και λιγότερου δάσους.

Απέναντι σ' αυτό, οι διαχειριστές του αεροδρομίου ακολουθούν τη στρατηγική της μετατόπισης του θέματος στην προβληματική της δημιουργίας θέσεων εργασίας, ενόψει και του αριθμού των σχεδόν 6 εκατομμυρίων ανέργων τα τελευταία χρόνια. Κάτι τέτοιο αναγκάζει και μας σε μία πιο εντατική αντιμετώπιση του "παράγοντα εργασία".

“Παράγοντας εργασία”

Στην εφημερίδα "Νέος Τύπος" της Φρανκφούρτης της 11.12.97 απαντά ενδεικτικά ο διευθυντής της FAG, Μπέκερ στην ερώτηση για την τοποθεσία του νέου αεροδιαδρόμου: "Εγώ θα συνεχίσω αλλιώς την κουβέντα μας, δεν έχει νόημα να προκαλούμε ανασφάλεια στους κατοίκους της περιοχής για το πού θα χτίσουμε τον αεροδιάδρομο. Κυρίως πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας το ότι το αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης είναι ο κινητήρας της οικονομικής ευημερίας στην περιοχή του Ράιν-Μάιν. Μεταξύ του 1980 και του 1996 δημιουργήσαμε 22.000 νέες θέσεις εργασίας στο αεροδρόμιο. 163.000 θέσεις εργασίας εδώ και στην ευρύτερη περιοχή εξαρτώνται αμέσως από το αεροδρόμιο. Και θέτω το ερώτημα στους κατοίκους της περιοχής: Ποια είναι η φαντασία αυτής της περιοχής; Ποιος κλάδος ή ποια επιχείρηση είναι σε θέση να εγγυηθεί τη συνέχιση αυτής της ευδαιμονίας, όταν το αεροδρόμιο το 2005 δε θα έχει τη δυνατότητα να ολοκληρώσει τις εργασίες κατασκευής του σύμφωνα με τη ζήτηση της αγοράς;"

Από αυτή τη δήλωση και τους αριθμούς που αναφέρθηκαν στην αρχή καθίσταται προφανές ότι οι διευθυντές του αεροδρομίου δεν ε-

πιχειρηματολογούν από μειονεκτική θέση, αλλά μάλλον από θέση μοναδικής ισχύος, η οποία προκύπτει ακριβώς από το γεγονός ότι το αεροδρόμιο είναι μακράν ο μεγαλύτερος εργοδότης της περιοχής, αν όχι ολόκληρου του κρατιδίου της Έσσης. Ενώ άλλες μεγάλες επιχειρήσεις της παραφορτωμένης αυτής περιοχής, όπως π.χ. η Hoechst και η Opel, μειώσανε μέσω ορθολογικοποίησης τους απασχολούμενους σε αυτές από περίπου 50.000 σε περίπου 30.000, δηλαδή συρρικνώθηκαν, αυξήθηκε στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης από το 1980 μέχρι το 1996 ο αριθμός του εργατικού δυναμικού από 32.000 σε 54.000. Ακόμα και όταν αντιπροβάλλεται η άποψη ότι οι αριθμοί θα μπορούσαν να είναι υπερβολικοί ή εξωραϊσμένοι, το αεροδρόμιο παραμένει αναμφίβολα ένας από τους στύλους που στηρίζουν το οικονομικό οικοδόμημα της περιοχής του Ράιν-Μάιν.

“Μηχανισμός παραγωγής θέσεων εργασίας το αεροδρόμιο,”

Δεν είναι νέο φρούτο το να χρησιμοποιούνται οι περιορισμένες θέσεις εργασίας ως αιχμή της επιχειρηματολογίας για την επιβολή της αποδόμησης του κοινωνικού κράτους ή, όπως σ' αυτή την περίπτωση, για τη δίχως αναστολές επέκταση προς το συμφέρον της βιομηχανίας και της υποδομής.

Ακόμα πιο σημαντικό είναι να εξετάσουμε την απλουστευτική αλυσίδα επιχειρημάτων επέκταση=θέσεις εργασίας=ευημερία στο πραγματικό της περιεχόμενο -και εν τέλει να μπαίνουμε λιγότερο σε σκέψεις για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, τη στιγμή που υπάρχει όλο και λιγότερη κοινωνική αναγκαιότητα για εργασία εν γένει- αλλά να συλλογιστούμε πώς θα μπορούσαν να αλλαχθούν οι δομές ισχύος, οι οποίες κατανέμουν την εργασία και τον πλούτο σ' αυτή την κοινωνία. Εδώ είναι αναγκαίο να στρέψουμε τη σκέψη μας πέρα από το πεδίο του αεροδρομίου. Έτσι οδηγεί και μόνο η δημιουργία θέσεων εργασίας στο αεροδρόμιο σε εντελώς διαφορετικά αποτελέσματα, όσον αφορά στην επίδρασή της σε άλλα σημεία παραγωγής. Ήδη στο άμεσο περιβάλλον του αεροδρομίου είναι τα αποτελέσματα τουλάχιστον αμφιλεγόμενα: Μέχρι σήμερα δεν είναι ξεκάθαρο πόσες θέσεις εργασίας ανακατανεμήθηκαν (βλέπε: χάθηκαν κάπου αλλού) από το χτίσιμο της περιοχής των εμπορευμάτων. Το αεροδρόμιο δεν είναι τελικά "μηχανισμός παραγωγής εργασίας" (κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του SPD Άρμιν Κλάους), δε δημιουργεί μόνο εργασία, την καταστρέφει και κάπου αλλού.

Το αεροδρόμιο στο πλέγμα της παγκόσμιας οικονομίας

Η σημασία του αεροδρομίου δεν έγκειται μόνο στη λειτουργία του ως μεγαλύτερου "σπιδροδρομικού σταθμού των αιθέρων" και σταθμού μεταφόρτωσης εμπορευμάτων, αλλά και τοποθετείται "εμμέσως" σε κεντρική θέση στην εξέλιξη της περιοχής του Ράιν-Μάιν σε

ένα από τα κέντρα διεθνούς και ιμπεριαλιστικής κατανομής εργασίας, ως κομβικό σημείο δικτύωσης εταιρειών και τραπεζών που λειτουργούν σε διεθνές επίπεδο. Και μόνο η τάση να αφήνεις τη διοίκηση των επιχειρήσεων, την τεχνολογική εξέλιξη και την έρευνα στις μητροπόλεις και να μετατοπίζεις απλούστερους τομείς της παραγωγής σε χώρες με φθηνό εργατικό δυναμικό απαιτεί δομές επικοινωνίας και μεταφοράς εμπορευμάτων υψηλού επιπέδου.

Η συνολική εξέλιξη μίας οικονομίας που βασίζεται στην εξέλιξη και έγκαιρη παραγωγή και διανομή (χωρίς παραμονή σε αποθηκευτικούς χώρους, αλλά με άμεση και ολιγοπρόσωπη παραγωγή) απαιτεί μία δικτύωση που να είναι προσανατολισμένη σε κατά το δυνατόν ελάχιστες απώλειες τριβής: "Η λεγόμενη εγγύτητα προσώπων προς το αεροδρόμιο αποτελεί κριτήριο τοποθεσίας για όλες τις επιχειρήσεις με έντονες ή τακτικές διεθνείς εμπορικές σχέσεις. Εδώ ανήκουν οι έδρες των πολυεθνικών, των κέντρων διανομής αλλοδαπών προϊόντων, όπως και οι κλάδοι με εξαγωγικό προσανατολισμό. Εκτός τούτων πρέπει να αναφερθούν οργανισμοί και ινστιτούτα, τα οποία διατελούν σε διαρκή ανταλλαγή με ευρωπαϊκούς/διεθνείς εταίρους."

Du fragst mich,
was soll ich tun?
Und ich sage:
Lebe wild und gefaehrlich,
Artur.

Ένας μηχανισμός...

Το αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης είναι από κάθε άποψη κεντρικής σημασίας. Εδώ συσσωρεύονται επί παραδείγματι παράγοντες παραγωγικής κοινωνικής εξέλιξης, διαφορετικοί μεταξύ τους και όμως στενά διαπλεκόμενοι. Δεν αποτελεί μόνο το λογιστικό κέντρο της "σφαιρικής" περιοχής του Ράιν-Μάιν και κατ' αυτό τον τρόπο πράγματι ένα στοιχείο δημιουργίας θέσεων εργασίας και προσπορισμού ευδαιμονίας, αλλά αντίθετα συμβάλλει την ίδια στιγμή στην επιβολή μιας νέας παγκόσμιας οικονομικής τάξης, η λογική της οποίας

οδηγεί στην απώλεια θέσεων εργασίας μέσω της "ορθολογιστικής αναδιοργάνωσης" και συμβάλλει στο να οδηγηθούν οι χώρες που βρίσκονται έξω από τη ζώνη σχετικής ευημερίας του βορείου ημισφαιρίου στην καταστροφή της βάσης της οικονομίας τους και έτσι υποβαθμίζει τους ανθρώπους που ζουν εκεί σε φτηνούς/ες εργάτες/τριες στα κέντρα παραγωγής και τουρισμού. Ο *κινητήρας* της περιοχής δηλητηριάζει όχι μόνο από οικολογική σκοπιά την ατμόσφαιρα με τη φιλοσοφία του *πιο ψηλά-πιο γρήγορα-πιο μακριά*, αλλά και κινεί ένα μηχανισμό, στα πλαίσια του οποίου θεωρούνται ως ύψιστες αξίες η έλλειψη εξασφάλισης και η εντατική εκμετάλλευση του ανθρώπου.

Αν και σήμερα μεταβάλλονται ομοίως προς το χειρότερο και οι συνθήκες εργασίας και παραγωγής της μητρόπολης, εξακολουθούν όμως να διαφέρουν ουσιαστικά από αυτές των ανθρώπων που είναι υποχρεωμένοι να κερδίζουν το ψωμί τους έξω από το "Φρούριο Ευρώπης". Το προνόμιο σχετικά καλύτερης κοινωνικής ασφάλισης και αυξημένης καταναλωτικής δύναμης (εδώ ανήκουν και τα λουλούδια που πετάνε από Περού, καθώς και οι διακοπές με φτηνό σεξ στην Ταϊλάνδη) πρέπει να κρατηθούν μακριά από αυτούς που καταφέρνουν να ξεφεύγουν την πείνα και την αθλιότητα ή απ' αυτούς που επιλέγουν

τη φυγή από καθεστώς βασιανιστηρίων και εκτελέσεων. Έτσι δεν πρέπει να εκπλήσσει το ότι υφίσταται μία ανοικτή (ή τουλάχιστον σιωπηρή) συναίνεση στο ότι η *γερμανική ευημερία* προσήκει μόνο στους Γερμανούς, ακόμα και αν αυτή είναι εν μέρει αποτέλεσμα διεθνούς εκμετάλλευσης. Το στρατόπεδο εγκλεισμού προσφύγων, η εφαρμογή της γερμανικής νομοθεσίας για τους αλλοδαπούς, μαζί με τις επαναπροωθήσεις σε κράτη όπου εφαρμόζονται βασανιστήρια αποτελούν καθημερινά φαινόμενα στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης, μία κανονικότητα, η σύγκρουση με την οποία είναι τόσο επιτακτική που ούτε καν τη φτάνει η επικαιρότητα του οικολογικού ζητήματος. Ο μηχανισμός του αεροδρομίου πρέπει να αντιμετωπιστεί όχι τόσο ως μία οικολογική επιβάρυνση που "καλό θα ήταν" να μετριαστεί, όσο ως ένας μεταφορέας εκμετάλλευσης, σεξισμού και ρατσισμού.

Επιμέλεια: Χ.Λ.

(Οι τονισμοί του μεταφραστή)

"Με ρωτάς τι να κάνεις;
Και σου λέω:
Ζήσε άγρια και επικίνδυνα".

Άρθουρ

Κάρτα που πρωτοκυκλοφόρησε το 1983, μετά τις κινητοποιήσεις ενάντια στο δυτικό αεροδιάδρομο και αποτελούσε απάντηση στους απογοητευμένους από την έκβαση του αγώνα.

Στη συνέχεια κυκλοφόρησαν και άλλες κάρτες με χαρακτηριστικά «γράμματα» του "Άρθουρ" προς την "Άννα".

Το παρακάτω κείμενο κυκλοφόρησε την εβδομάδα που μας πέρασε και προέρχεται από την Πανρωσική Επιτροπή Γενικής Απεργίας, ένα ανοιχτό σχήμα στο οποίο συμμετέχουν και οι αναρχικοί της Μόσχας

ΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΤΩΡΑ! ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ! ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΔΝΤ!

Σε ολόκληρη τη Ρωσία, οι εργάτες απεργούν απαιτώντας την πληρωμή των μισθών τους. Οι μισθοί δεν έχουν πληρωθεί λόγω διαφόρων παραγόντων, όπως αυτός της διαφθοράς που δεν είναι και ο πιο ευκαταφρόνητος. Ανθρακορύχοι, δάσκαλοι, επιστήμονες, στρατιώτες και άλλοι, καλούν τον Γιέλτσιν και την κυβέρνησή του να παραιτηθούν. Τους θεωρούν υπεύθυνους για παράνομες διαδικασίες ιδιωτικοποιήσεων, για το ότι συμβάλλουν στην εξάπλωση της διαφθοράς και για το ότι ακολούθησαν μια πολιτική πορεία που συρρικνώνει τα εργατικά δικαιώματα και δεν έχει βελτιώσει την οικονομική κατάσταση για εκατομμύρια εργάτες που έχουν εξαναγκαστεί να ζουν για χρόνια κάτω από το μέσο όρο διαβίωσης. Τώρα, οι εργάτες λένε όχι άλλο στη διαφθορά, όχι άλλο στον «καλό» καπιταλισμό, όχι άλλο στο Γιέλτσιν.

Όσο οι εργάτες συνεχίζουν χωρίς μισθό, οι επικεφαλές της βιομηχανίας και του κράτους ξοδεύουν τον πλούτο που λεηλάτησαν. Ακόμη και ο Τσερνομίντριν ψεύδεται ανοικτά για το εισόδημά του χωρίς επιπτώσεις. Κι αυτό ενώ η οικονομική αστυνομία υποσχεται να χτυπήσει το έγκλημα. Αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο δεν έχουμε εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση. Η οικονομική κατάσταση πρέπει να είναι δημόσιο ζήτημα. Σημαντικά οικονομικά προγράμματα πρέπει επίσης να γίνονται γνωστά. Η Δούμα απαίτησε να ψηφιστεί για το αν θα δεχθεί δάνειο απ' το ΔΝΤ. Αυτά τα ζητήματα θα έπρεπε να τίθενται σε δημοψήφισμα αφού καθορίζουν το μέλλον όλων. Δεν υποστηρίζουμε την πορεία που υποδεικνύεται απ' το ΔΝΤ και τους αυτοαποκαλούμενους μεταρρυθμιστές μέσα στην κυβέρνηση. Είναι μια πορεία επικερδής για τους αρχηγούς του κόσμου και την επιχειρηματική ελίτ αλλά όχι για τους εργάτες! Γι' αυτό απαιτούμε την άμεση παραίτηση της κυβέρνησης. Επίσης εργάτες από πολλές επιχειρήσεις απαιτούν την απομάκρυνση των διευθυντών τους και την εργατική αυτοδιαχείριση. Απαιτούμε την άμεση νομική αναγνώριση όλων των εργατικών συμβουλίων. Και φυσικά την άμεση πληρωμή των καθυστερούμενων μισθών με τόκο.

Η ΠΑΝΡΩΣΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Άγριες συμπλοκές και εισβολή σε κατειλημένο εργοστάσιο στη Νότια Κορέα

Την Πέμπτη 3 Σεπτεμβρίου του 1998, η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας, υπακούοντας τις εντολές των ξένων επενδυτών, χρησιμοποίησαν περισσότερους από 10.000 άντρες των κορεατικών ΜΑΤ για να σπάσουν μια απεργία η οποία βρισκόταν στην 17η ημέρα. Η αστυνομία επιτέθηκε σε εκατοντάδες εργάτες και τις οικογένειές τους που είχαν καταλάβει έξι εργοστάσια της μεγαλύτερης κορεατικής επιχείρησης κατασκευής ανταλλακτικών για αυτοκίνητα, της Mando Machinery. Στις έξι το πρωί, ελικόπτερα της αστυνομίας άρχισαν να ψεκάζουν τους καταληψίες απεργούς με χημικά, ενώ ταυτόχρονα ειδικά οχήματα γκρέμισαν οδοφράγματα και τοίχους των εργοστασίων και χιλιάδες πάνοπλοι αστυνομικοί εισέβαλαν, συνοδευόμενοι από ρίψεις δακρυγόνων και ριπές νερού από πυροσβεστικές. Οι απεργοί αμύνθηκαν με μολότωφ και σίδερα, αλλά σύντομα ο στρατός της αστυνομίας κατάφερε να επιβληθεί. Όλοι οι καταληψίες απεργοί και οι οικογένειές τους εξαναγκάστηκαν να ξαπλώσουν στο πάτωμα, καθώς η αστυνομία άρχισε να πραγματοποιεί συλλήψεις. Τελικά συνελήφθησαν τουλάχιστον 1.600 εργάτες.

Οι εργάτες της Mando είχαν καταλάβει τα εργοστάσια της εταιρείας από τις 17 Αυγούστου, αντιδρώντας στα σχέδια για απόλυση 1.090 εργατών από το σύνολο των 4.500 που δουλεύουν στην εταιρεία. Τα κορεατικά ΜΑΤ εισέβαλαν επίσης στο κατειλημένο εργοστάσιο της Halla Electronics, που ανήκει στην μητρική εταιρεία της Mando, την Halla Group. Η Mando προμηθεύει με ανταλλακτικά την κορεατική αυτοκινητοβιομηχανία, αλλά και μεγάλες πολυεθνικές, όπως

την General Motors και την Ford. Την προηγούμενη χρονιά είχε τζίρο 1,4 τρισεκατομμύρια γουόν, αλλά χρεωκόπησε στο χρηματιστηριακό κραχ της Κορέας τον περασμένο χειμώνα. Σε μια προσπάθεια να αποκατασταθεί η αξιοπιστία της Mando, η διοίκηση και τα συνδικάτα συμφώνησαν τον περασμένο Φλεβάρη να πιέσουν τους εργάτες ώστε να αποδεχθούν την απόλυση 400 εργατών μέσω των εθελοντικών συνταξιοδοτήσεων, ενώ επίσης οι μισθοί των υπαλλήλων γραφείου μειώθηκαν κατά 5%. Παρόλα αυτά, μέσα στους επόμενους μήνες η διοίκηση αθέτησε τη συμφωνία, καθώς η κορεατική αυτοκινητοβιομηχανία κατέρρεε. Οι πωλήσεις της εταιρείας έπεσαν κατά 32% μέσα στο πρώτο εξάμηνο της χρονιάς. Η διοίκηση εκμεταλλεύτηκε τη νέα εργατική νομοθεσία, η οποία επιτρέπει τις μαζικές απολύσεις, ενώ παράλληλα απαγορεύονται οι εργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις.

Τον τελευταίο καιρό, η κυβέρνηση του Kim Dae Young δεχόταν επικρίσεις από διεθνείς οικονομικούς κύκλους για την "αναποφασιστικότητα" που επιδείκνυε απέναντι στις εργατικές κινητοποιήσεις, ειδικά όταν δίστασε να προχωρήσει σε μια αντίστοιχη αστυνομική επιχείρηση ενάντια στους απεργούς της Hyundai, τον περασμένο μήνα.

Έτσι η συγκεκριμένη έφοδος αποτελούσε και μια προειδοποίηση ενάντια στους εργάτες της Hyundai, η οποία την προηγούμενη ημέρα είχαν απορρίψει την συμφωνία που το σωματείο τους είχε υπογράψει με την εργοδοσία, συμφωνία η οποία προέβλεπε τον τερματισμό μιας κατάληψης ενάντια σε μαζικές απολύσεις. Εκπρόσωπος του υπουργείου εργασίας δήλωσε πως η έφοδος στη

Mando αποτελούσε μια προειδοποίηση προς τους εργάτες της Hyundai.

Η Κορεατική Συνομοσπονδία Εργατικών Ενώσεων, η KCFTU, δήλωσε πως σκέφτεται να καλέσει μια παν-κορεατική απεργία ως διαμαρτυρία για την επιδρομή στη Mando και πως εξετάζει το ενδεχόμενο να αποσυρθεί από την τριμερή επιτροπή (κυβέρνηση-επιχειρήσεις-συνδικάτα) που έχει συσταθεί για την επίτευξη της οικονομικής αναδιάρθρωσης που απαιτεί το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Παρόμοιες "απειλές" έχουν διατυπωθεί επανειλημμένα από την KCFTU, η οποία όμως πάντα τελευταία στιγμή "επανεξέταζε τη στάση της". Στην πραγματικότητα ήταν η KCFTU και τα προσκείμενα σε αυτήν συνδικάτα της Hyundai που άνοιξαν το δρόμο για την εισβολή στη Mando. Η KCFTU είχε ακυρώσει την τελευταία στιγμή τη γενική απεργία που είχε καλέσει σε αλληλεγγύη με την κατάληψη των εγκαταστάσεων της Hyundai στο Ulsan, είχε απομονώσει τους καταληψίες απεργούς και είχε τελικά συναινέσει στην καταναγκαστική απόλυση 1.500 ατόμων.

Η έφοδος στη Mando είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των συνθηκών που αντιμετωπίζουν οι εργάτες στην Ασία, αλλά και παγκόσμια, μετά τις χρηματιστηριακές καταρρεύσεις που αναστάτωσαν τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η στάση των συνδικάτων, που προσπαθούν να ελέγξουν την οργή και την αποφασιστικότητα των εργατών είναι επίσης χαρακτηριστική και δείχνει ξεκάθαρα πως η εργατική τάξη χρειάζεται οργανώσεις ενάντιες στην στήριξη των εθνικών οικονομικών και στην συνδιαλλαγή με στόχο την ικανοποίηση των κερδών που απαιτούνται από την καπιταλιστική αγορά.

Η γερμανικών συμφερόντων πολυεθνική εταιρεία SIEMENS AG, βρίσκεται τις τελευταίες ημέρες σε έναν "αγώνα δρόμου" προκειμένου να επιτύχει συμβιβασμό για τις αποζημιώσεις που πρέπει -βάσει απόφασης δικαστηρίου- να καταβάλει στους επιζώντες και τους συγγενείς όσων ευρωπαίων πολιτών εργάστηκαν παρά τη θέλησή τους στα εργοστάσια της κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Όπως αποκάλυψε αμερικανικό περιοδικό η SIEMENS AG, μαζί με άλλες γερμανικές εταιρείες, χρησιμοποίησαν ευρωπαίους πολίτες κυριολεκτικά ως δούλους στα εργοστάσιά τους.

Για μία ακόμη φορά και πάλι για λόγους ασφαλείας, διεκόπη προσωρινά η λειτουργία του αντιδραστήρα αριθμός 1, του βουλγαρικού πυρηνικού σταθμού στο Κοζλοντούι, προκειμένου να αποφευχθεί μία μη ραδιενεργός -σύμφωνα με την κυβέρνηση- διαρροή!!! Ο πυρηνικός σταθμός του Κοζλοντούι διαθέτει συνολικά έξι αντιδραστήρες, τέσσερις απαρхайωμένους και δύο πιο σύγχρονης τεχνολογίας. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ζητήσει εδώ και πολύ καιρό να

σταματήσει το συντομότερο δυνατό η λειτουργία των τεσσάρων αντιδραστήρων για λόγους ασφαλείας, και πάλι! Ωστόσο, η βουλγαρική κυβέρνηση επιμένει στην αναφορά της σημασίας των συγκεκριμένων αντιδραστήρων για την οικονομία της χώρας, υπογραμμίζοντας ότι θα συνεχίσει να τους εκμεταλλεύεται τουλάχιστον ως το 2.006!!!

Την Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου, στη Στοκχόλμη, πραγματοποιήθηκε διαδήλωση από αναρχικούς και ακροαριστερούς με κεντρικό σύνθημα "Ενάντια στη Δικτατορία της Οικονομίας της Αγοράς", στην οποία συμμετείχαν 1.700 άτομα. Στη μέση των προεκλογικών συγκεντρώσεων, οι δρόμοι της Στοκχόλμης γέμισαν από διαδηλωτές που φώναζαν "το χρηματιστήριο θρέφεται από την ανεργία", "οι εκλογές είναι μια απάτη, απάντηση είναι η άμεση δράση" κλπ. Ήταν μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις των τελευταίων χρόνων και χαρακτηρίστηκε από τα ευρύ φάσμα των ατόμων τα οποία συμμετείχαν. Η πορεία ξεκίνησε από το κέντρο της πόλης και κατέληξε μπροστά στο χρηματιστήριο, ενώ την ώρα που περνούσε μπροστά από τα βασιλικά ανά-

κτορα, μια ομάδα 30 αναρχικών σκαρφάλωσαν στα τείχη και ανεμίζοντας μαύρες σημαίες ύψους ένα πανό που έγραφε "Για την Επανάσταση και την Απελευθέρωση". Τον τελευταίο καιρό στη Στοκχόλμη, έχουν αυξηθεί οι επιθέσεις ενάντια σε επιχειρηματίες...

Το αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο των Βρυξελλών εκκενώθηκε την Τρίτη 25 Αυγούστου, αλλά ανακαταλήφθηκε το Σάββατο, στις 29 του ίδιου μηνός. Είχε δημιουργηθεί στις 10 Απριλίου του 1998, μετά από την κατάληψη ενός κτιρίου στο δήμο του St-Gilles, το οποίο ήταν άδαιο επί 9 χρόνια. Έχει αναπτύξει αξιολογή δράση, κύρια ενάντια στις απελάσεις "παράνομων" μεταναστών. Στείλτε μηνύματα για να αποτραπεί μια νέα εκκένωση στο τοπικό δημαρχείο:

Charles Picque, Commune de St-Gilles, fax : 02/5360202
Tel: 02/536.02.11.
Fax : 02/536.02.02.
E-mail : cpicque@picque.irisnet.be
Διεύθυνση : cabinet du bourgmestre, Place Van Meenen, 1060 Saint-Gilles.

Με τις αυτονομίες... ένα οδοιπορικό

Αδέρφια, θέλουμε να σας πούμε μερικά πράγματα προτού φύγετε για τους τόπους σας, για να συνεχίσετε τους αγώνες σας. Θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε για το ότι ήρθατε στις εξεγερμένες κοινότητές μας για να μας δώσετε την πολιτική σας στήριξη στον αγώνα μας. Βρισκόμαστε στην αντίσταση και χρειάζομαστε πολλή βοήθεια για να επιβιώσουμε, όμως το σημαντικότερο για μας είναι η πολιτική βοήθεια και η αλληλεγγύη που μας προσφέρετε ώστε να συνεχίσουμε ν' αγωνιζόμαστε και να μην χάσουμε το κουράγιο μας.

Και νά 'στε βέβαιοι πως δεν πρόκειται να χάσουμε το κουράγιο μας, θα συνεχίσουμε ν' αντιστεκόμαστε με δύναμη γιατί ξέρουμε πως αυτός είναι ο δρόμος για να καταφέρουμε να μας σέβονται ως ινδιάνικους λαούς και ως ανθρώπους(...)

Αυτές τις ημέρες που βρισκόσασταν εδώ νιώσαμε τη χαρά να σας ακούσουμε και να γνωρίσουμε τους δικούς σας αγώνες.

Να είστε βέβαιοι πως εμείς, στις εξεγερμένες ζαπατίστικες κοινότητες δεν πρόκειται ποτέ να παραδοθούμε. Ο πόλεμος που κάνει εναντίον μας η κυβέρνηση κι ο στρατός της δεν πρόκειται να μας αποθαρρύνει(...)

Αδέρφια, σας ευχαριστούμε που ήσασταν εδώ, μαζί μας, μιλώντας και ακούγοντας για τον αγώνα και την αντίσταση.

Ζήτω οι αντιστεκόμενες κοινότητες! Ζήτω τ' αδέρφια που αγωνίζονται σε όλο το Μεξικό! Στον αγώνα για τα δικαιώματα των ινδιάνικων λαών!

Τα μέλη των αντιστεκόμενων ζαπατίστικων κοινοτήτων Αύγουστος 1998, La Realidad

Καραβάνι αλληλεγγύης, 1-8 Αυγούστου

Μετά από τις επιθέσεις στους αυτόνομους δήμους κατά την περίοδο Μαΐου-Ιουνίου 1998, παρατηρήθηκε στο Μεξικό κινητοποίηση από πλευράς πολιτών με την οργάνωση καραβανιών που επισκέφθηκαν την Chiapas στα οποία συμμετείχαν κυρίως Μεξικάνοι. Σε ένα από αυτά που έφερε την ονομασία **"Με τις Αυτονομίες, Ξανασυνάντηση των Εξεγέρσεων"** και έλαβε χώρα από 1 ως 8 Αυγούστου, συμμετείχα και εγώ καθώς βρισκόμουν στο Μεξικό εκείνη την περίοδο. Το καραβάνι ξεκίνησε από την πόλη του Μεξικού και έφτασε στο San Cristobal στις 2 Αυγούστου. Οι 700 συμμετέχοντες, οι περισσότεροι από τους οποίους ανήκαν σε μη κυβερνητικές ή σε φοιτητικές οργανώσεις, χωρίστηκαν σε έξι ομάδες, με κριτήριο το πού ήθελε ο καθένας να πάει, και επισκέφθηκαν τις ακόλουθες κοινότητες και περιοχές: La Realidad, Roberto Barrios, Morelia, Zona Norte, La Garrucha και Oventic. Ο σκοπός του συγκεκριμένου καραβανιού, εκτός από το να μεταφέρει τρόφιμα και φάρμακα, ήταν, από τη μια να πραγματοποιηθεί μία εις βάθος παρατήρηση αναφορικά με τη λειτουργία των αυτόνομων δήμων και να διαπιστωθούν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σε επίπεδο πολιτικοοικονομικό, κοινωνικό, ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αυτονομιών και σε σχέση με την ένταση της δράσης των παραστρατιωτικών, και να πραγματοποιηθεί, από την άλλη, ένα είδος συμβίωσης με τους εξεγερμένους των ινδιάνικων κοινοτήτων.

Η Morelia, την οποία επισκεφθήκα, είναι μία από τις ελάχιστες κοινότητες όπου οι μισοί κάτοικοι είναι Ζαπατίστας και οι μισοί PRIίστες (υποστηρικτές του κυβερνητικού κόμματος), παρόλα αυτά δεν υπάρχουν ιδιαίτερα σοβαρές διαμάχες μεταξύ τους. Εκεί ζουν περίπου 100 οικογένειες. Υπάρχει ένα δημοτικό σχολείο το οποίο παρακολουθούν περίπου 300 παιδιά, τα περισσότερα από τα οποία έρχονται από τις γύρω κοινότητες. Υπάρχουν περίπου δέκα δάσκαλοι. Φυσικά δεν υπάρχει γιατρός και όταν κάποιος αρρωσταίνει σοβαρά τον μεταφέρουν στο πιο κοντινό νοσοκομείο. Ως αυτόνομος δήμος, οι κάτοικοι δεν διατηρούν σχέσεις με την κυβέρνηση σε κανένα επίπεδο.

Σε απόσταση 5 ωρών περπατώντας από την Morelia βρίσκεται ο αυτόνομος δήμος "Diez de Abril" που δέχτηκε επίθεση από την κυβέρνηση

στις 13 Απριλίου. Έγιναν τότε διάφορες λεηλασίες από το στρατό, συμπεριλαμβανομένου του ότι τους πήραν και ένα αξιόλογο χρηματικό ποσό που είχαν συγκεντρώσει.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στη Morelia δεν έγινε καμία σημαντική συζήτηση σε πολιτικό επίπεδο και αυτό οφείλεται εν μέρει στο ότι πολλοί από τους συμμετέχοντες στο καραβάνι επισκέπτονταν για πρώτη φορά την Chiapas κι έβλεπαν το θέμα διερευνητικά. Αυτό που επιτεύχθηκε σε μεγάλο βαθμό ήταν η συμβίωση με τους εξεγερμένους ινδιάνους καθώς οι τελευταίοι μας δέχτηκαν με ιδιαίτερο ενθουσιασμό και οργάνωσαν γιορτές. Υπήρξε επίσης μεγάλη επαφή με τα παιδιά καθώς ζωγραφίσαμε μαζί τους και έπειτα εκθέσαμε τις ζωγραφιές τους, τους δείξαμε πώς να βγάζουν φωτογραφίες, κάναμε μαζί τους μπάνιο στο ποτάμι, χορέψαμε, παίξαμε ποδόσφαιρο.

Ο αποχαιρετισμός ήταν ιδιαίτερα συγκινητικός: δύο γυναίκες προσέφεραν λουλούδια και εκφώνησαν αποχαιρετιστήριο λόγο. Αμέσως μετά την επιστροφή στο San Cristobal πραγματοποιήθηκε μια γενική συνέλευση όπου όλες οι ομάδες παρουσίασαν τη δράση τους και στη συνέχεια έγινε μια πορεία στους δρόμους του San Cristobal.

Αυτόνομος δήμος του Polho

Κατά τη δεύτερη εβδομάδα της παραμονής μου στην Chiapas επισκεφθήκα μαζί με μια ακόμη κοπέλα από την Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας της Θεσσαλονίκης τον αυτόνομο δήμο του Polho που βρίσκεται στην περιοχή Altos κοντά στο Acteal όπου έγινε η σφαγή τον Δεκέμβριο. Εκεί η κατάσταση είναι πιο δύσκολη γιατί υπάρχουν περίπου 11.000 εκτοπισμένοι που είναι μοιρασμένοι σε εννιά καταυλισμούς γύρω από το Polho. Εμείς επισκεφθήκαμε τρεις, μείναμε όμως μόνο στον 8ο που ήταν και ο πιο απομακρυσμένος.

Στον προαναφερθέντα καταυλισμό υπήρχαν 400 οικογένειες (περίπου 1500 εκτοπισμένοι) που έμεναν σε ξύλινες καλύβες χωρίς ηλεκτρικό. Σχολείο υπήρχε, όχι όμως και δάσκαλος. Όσα παιδιά ήθελαν έπρεπε να πηγαίνουν σχολείο στο Polho που ήταν σε απόσταση 2-3 ωρών περπατώντας. Ευτυχώς υπήρχε ισπανικός (και όχι μεξικάνικος) Ερυθρός Σταυρός και οι Γιατροί του Κόσμου. Οι αρρώστοι ήταν πολλοί, καθώς ακόμη και από το νερό μπορούσες να κολλήσεις τύ-

φο. Από τον καταυλισμό φαινόταν το στρατόπεδο του μεξικάνικου στρατού και ένα χιλιόμετρο πιο πέρα βρίσκονταν οι παραστρατιωτικοί (Mascara Roja). Κάποιες φορές περνούσαν και ελικόπτερα που έλεγχαν την περιοχή.

Ο εκτοπισμός των ινδιάνων του 8ου καταυλισμού έλαβε χώρα στις 24 Μαΐου 1998. Σύμφωνα με την μαρτυρία του Mariano, ενός από τους αντιπροσώπους των εκτοπισμένων, οι παραστρατιωτικοί επιτέθηκαν στην κοινότητα στις 3 το απόγευμα. Ο ίδιος ήταν σπíti του και δούλευε, βγήκε να δει τι γίνεται και τον πυροβόλησαν. Τους επιτέθηκαν με πυροβολισμούς, σκότωσαν όλα τα ζώα, τους πήραν τα πράγματα. Κρύφτηκαν στα βουνά για να μην τους πιάσουν. Στη συνέχεια όμως επέστρεψαν στα σπίτια τους και την επόμενη μέρα οι παραστρατιωτικοί ξαναγύρισαν, αυτή τη φορά όμως μαζί με την ασφάλεια. Έφυγαν ξανά, όταν όμως βγήκαν άρχισαν να πυροβολούν και κρύφτηκαν για να μην τους σκοτώσουν. "Στον καταυλισμό δεν έφτασαν όλοι μαζί... Ένας σύντροφος δεν έφτασε και οι υπόλοιποι σκέφτηκαν ότι τον έπιασαν στο δρόμο. Πιάστηκε όμως στο σπίτι του και δολοφονήθηκε με φρικιαστικό τρόπο. Τα αδέρφια του ανακάλυψαν το πτώμα του εγκαταλελειμμένο στο δάσος. Ένας άλλος σύντροφος δεν ήξερε τι είχε γίνει γιατί είχε φύγει για να δει την οικογένειά του. Όταν γύρισε, τον σκότωσαν. Φυσικά οι παραστρατιωτικοί ισχυρίζονται ότι οι Ζαπατίστας πυροβόλησαν πρώτοι".

Μετά τον εκτοπισμό, 14 αυτόνομοι δήμοι τους υποστήριξαν διαδηλώνοντας υπέρ της επιστροφής τους στα σπίτια τους.

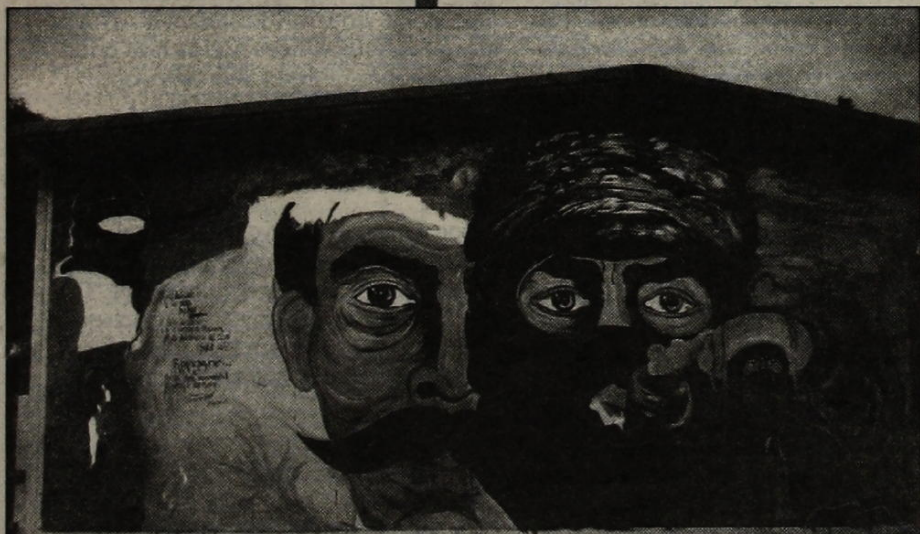
Σύμφωνα με τον Mariano, οι στρατιώτες συνεχίζουν να τους ενοχλούν. "Οι στρατιώτες είπαν ότι ήλθαν να βρουν τους Ζαπατίστας γιατί οι τελευταίοι προκαλούν. Όμως οι Ζαπατίστας δεν προκαλούν, σε αντίθεση με τους παραστρατιωτικούς που λεηλατούν, μεθούν και βιάζουν τις γυναίκες. Έχουν ενημερώσει όλες τις βάσεις στην περιοχή να μην τους αφήσουν να περάσουν, να πει η να κλέψει. Φυσικά οι ιθαγενείς έχουν δικαίωμα να συμμετέχουν σε οποιαδήποτε οργάνωση ή κόμμα όμως αυτοί δε γυρίζουν στο PRI, αν και τους πρότειναν να επιστρέψουν στην κοινότητα με αντάλλαγμα να γίνουν PRIίστες. Οι Ζαπατίστας δε ζητούν τίποτα από την κυβέρνηση, δεν δέχονται λεφτά, ενώ οι παραστρατιωτικοί δημιούργησαν αυτές τις ομάδες γιατί κερδίζουν 30 πέσος την ημέρα".

Όσον αφορά την οργάνωση του αυτόνομου δήμου, οι αποφάσεις παίρνονται συλλογικά. Υπάρχουν αντιπρόσωποι, 8-10 γυναίκες και 12-14 άντρες που οργανώνουν τον κόσμο, τον ενθαρρύνουν και διαδίδουν τις ιδέες.

Μετά από μία ολιγόμηρη παραμονή στον 8ο καταυλισμό επιστρέψαμε στο Polho όπου οι συνθήκες διαβίωσης ήταν κάπως καλύτερες αφού υπήρχαν και σπίτια από μπετόν, μια αυτόνομη κλινική με το όνομα "Emiliano Zapata" με ένα γιατρό και μια νοσοκόμα, και δύο καμιόνια του μεξικάνικου Ερυθρού Σταυρού, ο οποίος βέβαια βοηθά περισσότερο τους παραστρατιωτικούς καθώς πρόκειται για κυβερνητική οργάνωση. Ακριβώς πάνω από το χωριό βρισκόταν ο αυτοκινητόδρομος απ' όπου περνούσαν σε τακτά χρονικά διαστήματα τζιπ με στρατιώτες και αστυνομικούς που φωτογράφιζαν τον κόσμο που έκανε αλυσίδα περιφρούρησης στο δρόμο. Το στρατόπεδο βρισκόταν λίγο πιο πάνω, αρκετά κοντά στο χωριό.

Η εικόνα που παρουσιάζει η ευρύτερη περιοχή είναι μόνο ένα κομμάτι της καθημερινής πραγματικότητας που βιώνουν οι συνολικά 20.000 εκτοπισμένοι. Αν και εν όψει των εκλογών στην Chiapas που θα λάβουν χώρα στις αρχές Οκτωβρίου έχουν ανασταλεί οι επιθέσεις στους αυτόνομους δήμους, ωστόσο η τρομοκρατία συνεχίζεται σε καθημερινή βάση και οι ξένοι που βρίσκονται στις κοινότητες χρησιμεύουν σαν ασπίδες προστασίας. Η πλειοψηφία του μεξικάνικου λαού αδιαφορεί πλέον για το τι συμβαίνει στην Chiapas και η σιωπή των τεσσάρων τελευταίων μηνών έσπασε μόνο με τις δύο πρόσφατες ανακοινώσεις του Marcos και το ζήτημα άρχισε πάλι να εμφανίζεται το θέμα στην κοινή γνώμη. Όμως στα βουνά του μεξικάνικου νότου η αντίσταση (και ο θάνατος) δεν καθορίζονται από τα πρωτοεξέδρα...

M.S.

Αριστερά: Τοιχογραφία στο Polho.

Κάτω αριστερά: Καταυλισμός εκτοπισμένων στο Polho.

Κάτω: Η αυτόνομη κλινική "Εμιλιάνο Ζαπάτα" στο Polho.

Rudolf Rocker:

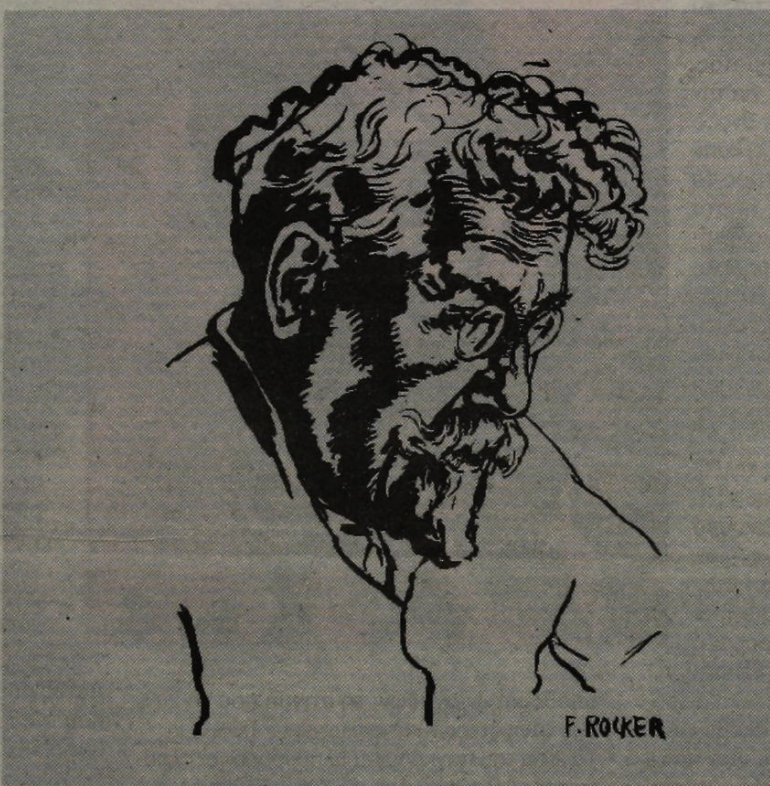
αναρχισμός και αναρχοσυνδικαλισμός

Στις 10 Σεπτέμβρη του 1957 πέθανε ο Ρούντολφ Ρόκερ, μια από τις τελευταίες ιστορικές μορφές του κλασσικού αναρχικού κινήματος. Ο Ρόκερ ήταν ένας από τους πιο γνωστούς γερμανούς αναρχικούς, με πλούσιο συγγραφικό έργο και πρωτεργάτης του αναρχοσυνδικαλισμού στη Γερμανία, αλλά και σε όλο τον κόσμο, μιας και η ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (AIT) το 1922, ήταν, σε μεγάλο βαθμό, αποτέλεσμα δικών του πρωτοβουλιών και προσπαθειών.

Ο Ρούντολφ Ρόκερ γεννήθηκε το 1873 στο Meinz της Ρηνανίας το 1873. Οι γονείς του πέθαναν όταν ο Ρόκερ ήταν 5 χρονών κι έτσι μεγάλωσε σ' ένα καθολικό ορφανοτροφείο. Έμαθε την τέχνη του βιβλιοδέτη και πολύ νέος προσελκύστηκε από τις σοσιαλιστικές ιδέες. Έγινε μέλος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, μέσα στο οποίο υποστήριζε την αριστερή αντιπολίτευση της ομάδας "Die Jungen" (οι Νέοι). Το 1890 διαγράφηκε από το κόμμα, και στη συνέχεια στράφηκε στον αναρχισμό. Επισκέφτηκε διάφορες πόλεις της δυτικής Ευρώπης, ασκώντας το επάγγελμα του βιβλιοδέτη, προκειμένου να έρθει σε επαφή με ανήσυχα πνεύματα και να γνωρίσει ριζοσπαστικές πολιτικές κινήσεις. Το 1891 παρακολούθησε το δεύτερο συνέδριο της 2ης Διεθνούς στις Βρυξέλλες και το 1892 άρχισε να αρθρογραφεί στο αναρχικό Τύπο. Λίγο αργότερα έφυγε από τη Γερμανία για να αποφυγεί τις εναντίον του διώξεις, πηγαίνοντας αρχικά στο Παρίσι και στη συνέχεια στο Λονδίνο. Εκεί ανέπτυξε πλούσια δράση στα πλαίσια του εβραϊκού αναρχικού κινήματος. Έμαθε την εβραϊκή διάλεκτο Yiddish κι αφιερώθηκε στο γράψιμο και στις δημόσιες ομιλίες, τόσο για πολιτικά όσο και για πολιτισμικά ζητήματα. Το 1898 εξέδωσε την εβδομαδιαία αναρχική-εφημερίδα "Dos Fraye Vort", η οποία τυπωνόταν στο Leeds στη διάλεκτο Yiddish. Μετά από κάποιες μήνες έκδοσης της "Dos Fraye Vort", ο Ρόκερ πήγε στο Λονδίνο, όπου άρχισε την έκδοση της επίσης εβδομαδιαίας και σε διάλεκτο Yiddish αναρχικής εφημερίδας "Der Arbeiter Frint" (ο Φίλος του Εργάτη) και στο 1900 ξεκίνησε την έκδοση του μηνιαίου περιοδικού Germinal.

Οι εβραίοι αναρχικοί στη Βρετανία άρχισαν να αναπτύσσουν μεγαλύτερη δραστηριότητα από τους βρετανούς συντρόφους τους. Το 1902 φτιάχτηκε η ομοσπονδία εβραϊκών αναρχικών ο-

μάδων, το 1906 ιδρύθηκε το εβραϊκό αναρχικό κοινωνικό κέντρο στη Jubilee Street στο ανατολικό Λονδίνο και η κυκλοφορία των εβραϊκών αναρχικών εντύπων αυξήθηκε κατακόρυφα. Ο Ρόκερ εκπροσώπησε τους βρετανούς αναρχικούς στο αναρχικό συνέδριο του 1907 στο Άμστερνταμ και έγινε μέλος του Διεθνούς Ανάρχικου Γραφείου που ιδρύθηκε.

Οι εβραίοι αναρχικοί ήταν πολύ δραστήριοι μέσα στο εργατικό κίνημα. Ο Ρόκερ έγινε υποστηρίχτης του αναρχοσυνδικαλισμού. Το 1914, με την έκρηξη του 1ου Παγκόσμιου Πολέμου, ο Ρόκερ εναντιώθηκε σε όλους τις εμπόλεμους (σε αντίθεση με αρκετούς σοσιαλιστές και ορισμένους αναρχικούς που υποστήριξαν τους συμμάχους ενάντια στον Κάιζερ). Σύντομα κηρύχθηκε ανεπιθύμητος και φυλακίστηκε, μαζί με τη γυναίκα του, Milly Witcop. Παράλληλα, οι βρετανικές αρχές έκλεισαν την εφημερίδα "Arbeiter

Frint" και το κοινωνικό κέντρο της Jubilee Street. Μετά από αυτό, το εβραϊκό αναρχικό κίνημα στη Βρετανία δεν επανέκαμψε ποτέ. Το 1918 ο Ρόκερ, μετά την αποφυλάκισή του, απελάθηκε από την Βρετανία στην Ολλανδία, από όπου επέστρεψε στη Γερμανία. Εκεί, έγινε ενεργό μέλος της FVDG (Ελεύθερη Ένωση Γερμανικών Συνδικάτων) και στη συνέχεια ιδρυτικό μέλος της αναρχο-

ση η οποία σύμφωνε με τον Ρόκερ θα οδηγούσε στην οργάνωση των αναρχικών με τρόπο αντίστοιχο με αυτόν του πολιτικού κόμματος. Το 1933 αναγκάστηκε να εγκαταλείψει για δεύτερη φορά τη Γερμανία, θεωρώντας πως πλέον ο αγώνας ενάντια στους ναζί μέσα στη Γερμανία είχε χαθεί. Εγκαταστάθηκε στις ΗΠΑ, όπου έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του. Το 1937 κυκλοφόρησε στις ΗΠΑ το σημαντικό έργο του Ρόκερ "Εθνικισμός και Κουλτούρα". Τον Απρίλη της ίδιας χρονιάς οι βρετανικές εκδόσεις Warburg αποφάσισαν να εκδώσουν ένα βιβλίο για την ισπανική επανάσταση. Απευθύνθηκαν αρχικά στην εφημερίδα "Η Ισπανία και ο Κόσμος", η οποία τους παρέπεμψε στην Έμμα Γκόλντμαν, που με τη σειρά της τους πρότεινε τον Ρόκερ. Ο Ρόκερ δέχτηκε και το βιβλίο κυκλοφόρησε στο Λονδίνο τον Μάρτη του 1938 (μια μετάφρασή του στα ινδικά κυκλοφόρησε το 1947 στη Βομβάη, μια έκδοση στην οποία ο Ρόκερ έγραψε ένα καινούργιο επίλογο στον οποίο περιέγραφε την κατάσταση του αναρχοσυνδικαλισμού μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο). Το 1946 εκδόθηκε το έργο του Ρόκερ "Αναρχισμός και Αναρχοσυνδικαλισμός" το οποίο έχει κάνει αλληπάλληλες εκδόσεις, σε πολλές διαφορετικές γλώσσες. Στα ελληνικά έχει κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις "Ελεύθερος Τύπος". Στο πλούσιο συγγραφικό έργο του Ρόκερ συγκαταλέγονται επίσης μια βιογραφία του Γιόχαν Μοστ, το βιβλίο "Πρωτοπόροι της Ελευθερίας στις ΗΠΑ", η συλλογή κειμένων "Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος -Ερμηνείες και Δοκίμια ενός Ελεύθερου Ανθρώπου", μια μελέτη για την κριτική στη λογοτεχνία με τίτλο "ΕΞΙ" καθώς και η αυτοβιογραφία του. Ο Ρούντολφ Ρόκερ πέθανε στις ΗΠΑ, στις 10 Σεπτέμβρη του 1957. Την τελευταία δεκαετία της ζωής του αντιμετώπιζονταν ως η τελευταία ιστορική μορφή του κλασσικού αναρχισμού.

Ήταν στην προέκταση των πολιτικών στόχων του εθνικού κράτους που οι ηγεμονικοί του ιδρυτές έστησαν αρχαικές διαφορές μεταξύ του δικού τους και των άλλων λαών, κι αγωνίστηκαν να τις βαθύνουν και να τις επιβεβαιώσουν, επειδή η όλη τους ύπαρξη βασιζόταν πάνω σ' εκείνες τις τεχνητά δημιουργηθείσες διαφορές. Συνεπώς, προσέδιδαν σποδαιότητα στην ανάπτυξη διαφορετικών γλωσσών σε διαφορετικές χώρες κι αγαπούσαν τις προσδιορισμένες παραδόσεις, τις οποίες περιχαράκωναν σ' ένα πέπλο μυστικισμού και τις οποίες προσπαθούσαν να κρατούν ζωντανές μες στο λαό, διότι η ανικανότητα να θυμάσαι είναι μια από τις πρώτες απαιτήσεις της "εθνικής συνείδησης". Και καθώς μόνον το "άγιο" ρίζωσε στο λαό, το άρμολε να δοθεί στους εθνικούς θεσμούς η επίφαση της αγιότητας και, συγκεκριμένα, να περιβληθεί το πρόσωπο του ηγέτη με τη γοητεία της θεότητας.

Σ' αυτό το ζήτημα ο Μακιαβέλι λειτούργησε ως ένας πρωτοπόρος, καθώς κατανόησε ότι η καινούργια εποχή είχε αρχίσει και μπόρεσε να καθορίσει το χαρακτήρα της. Ήταν ο πρώτος αποφασισμένος υποστηρικτής του εθνικού κράτους ενάντια στις πολιτικές φιλοδοξίες της εκκλησίας. Επειδή η εκκλησία στεκόταν ως το ισχυρότερο εμπόδιο στο δρόμο της εθνικής ενότητας στην Ιταλία, και -συνεπώς- της "απελευθέρωσης της χώρας από τους βαρβάρους", την πολέμησε με τη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και προώθησε το χωρισμό εκκλησίας και κράτους.

Την ίδια στιγμή προσπάθησε να ανυψώσει το κράτος στη σφαίρα της θεότητας, μολονότι δεν ήταν χριστιανός κι οπωσδήποτε είχε ξεκόψει με κάθε πίστη προς το υπερφυσικό. Μα αισθανόταν βαθιά την υπόρρητη σχέση μεταξύ θρησκείας και πολιτικής και γνώριζε ότι η κοσμική εξουσία θα μπορούσε να ευημερήσει μόνο αν στεκόταν κοντά στην πηγή κάθε εξουσίας, ώστε να μπορεί να λάμπει με το φως της θεότητας. Για λόγους του κράτους λοιπόν, ο Μακιαβέλι επιθυμούσε να διατηρήσει τη θρησκεία στο λαό, όχι ως μια εξουσία έξω-ραν του κράτους, αλλά ως ένα εργαλείο της κρατικής διαχείρισης.

Rudolf Rocker, από το "Η άνοδος του εθνικού κράτους", ένθετο 16ο έλλειδο στο 15ο τεύχος (Φλεβάρης '92) της "Εκτός Νόμου".

Rocker: για τον αναρχοσυνδικαλισμό

Για τους αναρχοσυνδικαλιστές, τα εργατικά συνδικάτα είναι οι πιο γόνιμοι σπόροι της μελλοντικής κοινωνίας, το βασικό σχολείο του σοσιαλισμού γενικότερα. Κάθε νέα κοινωνική δομή γεννάει τους αναγκαίους για την ίδια οργανισμούς μέσα στο σώμα του παλιού συστήματος. Χωρίς αυτό, η κοινωνική εξέλιξη θα ήταν ανέφικτη. Η σοσιαλιστική εκπαίδευση δεν σημαίνει τη συμμετοχή στην πολιτική εξουσία του εθνικού κράτους, αλλά την προσπάθεια να γίνουν κατανοητά στους εργάτες τα αλληλένδετα κοινωνικά προβλήματα παρέχοντάς τους τεχνικές δυνατότητες και την ανάπτυξη των διαχειριστικών τους δυνατοτήτων, προετοιμάζοντάς τους για τον ρόλο των αναμορφωτών της οικονομίας και δίνοντάς τους τις αναγκαίες ηθικές βάσεις. Κανένα κοινωνικό σώμα δεν είναι καταλληλότερο για τα παραπάνω από την

μαχητική οικονομική οργάνωση των εργατών. Δίνει μια αποφασιστική κατεύθυνση στην κοινωνική τους δράση και δυναμώνει την αντίστασή τους μέσα στους άμεσους αγώνες για τις ανάγκες της ζωής και την υπεράσπιση των ανθρωπινων δικαιωμάτων τους. Την ίδια στιγμή, αναπτύσσει τις ηθικές τους αντιλήψεις, χωρίς τις οποίες καμία κοινωνική μεταμόρφωση δεν είναι δυνατή: ζωτική αλληλεγγύη και ηθική υπευθυνότητα για τις πράξεις τους. Επειδή ακριβώς η εκπαιδευτική δουλειά του αναρχοσυνδικαλισμού είναι προσανατολισμένη στην ανάπτυξη της ανεξάρτητης σκέψης και δράσης, εναντιώνεται έντονα στις τάσεις συγκεντρωτισμού που χαρακτηρίζουν τα εργατικά κόμματα. Ο συγκεντρωτισμός, αυτό το τεχνητό σχήμα που λειτουργεί από την κορυφή προς τη βάση και μεταθέτει τις διευθυντικές

αρμοδιότητες σε μια μικρή μειοψηφία, συνοδεύεται πάντα από την ρουτίνα των γραφείων, συντρίβει την ατομική πεποίθηση, σκοτώνει κάθε πρωτοβουλία μέσα από τη νεκρική πειθαρχία και τη γραφειοκρατική αποστέωση. Ο συγκεντρωτισμός είναι η καταλληλότερη μορφή οργάνωσης για το κράτος, αφού στοχεύει στη μεγαλύτερη δυνατή ομοιομορφία της κοινωνικής ζωής, προκειμένου να εξασφαλισθεί η πολιτική και κοινωνική ισορροπία. Όμως για ένα κίνημα η ίδια η ύπαρξή του οποίου βασίζεται στην άμεση δράση σε κάθε ευκαιρία και στην ανεξάρτητη σκέψη των μελών του, ο συγκεντρωτισμός είναι μια κατάρρα που αποδυναμώνει τη δυνατότητα για να παίρνονται αποφάσεις και συστηματικά καταπιέζει κάθε αυθόρμητη πρωτοβουλία.

Χρονικό μιας κρίσης
διαρκείας

1997

Ιούλης. Υποτίμηση του νομίσματος της Ταϊλάνδης, του μπαχτ. Η κρίση μεταφέρεται στις Φιλιππίνες, όπου υποτιμάται το πέσο. Το ΔΝΤ παραχωρεί δάνειο ενός δισεκατομμυρίου δολαρίων στις Φιλιππίνες και 17 δισεκατομμυρίων δολαρίων στην Ταϊλάνδη.

Αύγουστος. Κατακόρυφη πτώση του νομίσματος της Μαλαισίας, του ρίνγκιτ. Ακολουθούν τα νομίσματα της Σιγκαπούρης και της Ινδονησίας.

Οκτώβρης. Η Ινδονησία τίθεται υπό τον έλεγχο του ΔΝΤ. Παραιτείται ο υπουργός οικονομικών Thanong Bidaya. Καταστρώνεται ένα σχέδιο σωτηρίας σε αντάλλαγμα δανείου 23 εκατομμυρίων δολαρίων. Η κυβέρνηση της Ινδονησίας εξαγγέλλει τριετές πρόγραμμα οικονομικών μεταρρυθμίσεων. Την ίδια στιγμή, η αξία του μπαχτ της Ταϊλάνδης φτάνει στο χαμηλότερο σημείο της ιστορίας του: 40 μπαχτ για ένα δολάριο ΗΠΑ.

Νοέμβρης. Στην Ινδονησία κλείνουν 16 τράπεζες. Οι κεντρικές τράπεζες της Σιγκαπούρης, της Ιαπωνίας και της Ινδονησίας παρεμβαίνουν για να σώσουν την ινδονησιακή ρουπία. Το ΔΝΤ ανακοινώνει την άμεση παραχώρηση δανείου 10,4 δισεκατομμυρίων δολαρίων στην Ινδονησία.

Χρεωκοπία της Sanyo Securities, μιας από τις μεγαλύτερες εταιρείες διαχείρισης χρηματιστηριακών τίτλων της Ιαπωνίας. Σε κατακόρυφη πτώση η εμπροκή τράπεζα Hokkaido Takushoku. Το νόμισμα της Ν. Κορέας, το γουόν, καταβυθίζεται και η κυβέρνηση της καταφεύγει στο ΔΝΤ.

Δεκέμβρης. Ανακοινώνεται "σχέδιο σωτηρίας της Ν. Κορέας", κόστους 57 δισ. δολαρίων. Στην Ταϊλάνδη αναστέλλεται η λειτουργία 58 οικονομικών επιχειρήσεων. Συνεχίζεται η πτώση του μπαχτ. Πτώση και του γιεν.

1998

Γενάρης. Η κρίση αγγίζει το Χονγκ-Κονγκ. Η Ινδονησία αδυνατεί να πληρώσει το εξωτερικό της χρέος.

Μάρτης. Το ΔΝΤ αναστέλλει την παραχώρηση του δεύτερου μέρους του δανείου προς την Ινδονησία. Η Παγκόσμια Τράπεζα παραχωρεί δάνειο 2 δισ. δολαρίων στη Ν. Κορέα.

Απρίλης. Το ΔΝΤ και η κυβέρνηση της Ινδονησίας υπγράφουν συμφωνία νέου δανείου.

Μάης. Εξέγερση στην Ινδονησία

Ιούλης. Παραπεύεται ο ιάπωνας πρωθυπουργός. Η Ρωσία παίρνει δάνειο 22,6 εκατομμυρίων δολαρίων.

Αύγουστος. Το ΔΝΤ παραχωρεί νέο δάνειο 4,8 εκατομμυρίων δολαρίων στη Ρωσία. Το ρούβλι καταρρέει. Στις 31 Αυγούστου, μεγάλη πτώση στο χρηματιστήριο της Wall Street. Η προσοχή στρέφεται στη Λατινική Αμερική.

Σεπτέμβρης. Πιέσεις διεθνών οικονομικών οργανισμών στις λατινοαμερικάνικες κυβερνήσεις, ώστε να μην υποτιμήσουν τα νομίσματά τους

Οικονομική τρομοκρατία

Μακροοικονομικοί δείκτες, ομολογιακές επενδύσεις, βραχυπρόθεσμες επενδύσεις, ύφεση, αναδυόμενες οικονομίες, αντιπληθωριστική πολιτική, ψηλά επιτόκια, υπερσυσσώρευση παραγωγής...

Οι οικονομικοί όροι κατακλύζουν τις τελευταίες ημέρες άρθρα και αναλύσεις σε εφημερίδες, περιοδικά και κανάλια.

Στις αριστερές εκδοχές, ακούμε για κρίση του καπιταλισμού, επερχόμενη ανατροπή, κατάδειξη της αδυναμίας της παγκοσμιοποίησης. Μιλάνε για "αδυναμία του καπιταλισμού μέσα στην παγκοσμιοποίηση", λες και η οικονομία υπάρχει όπως μας την παρουσιάζουν. Λες και οικονομία μέσα στον καπιταλισμό δεν σημαίνει πρώτα και πάνω απ' όλα ληστεία, πόλεμο, εκβιασμό, τρομοκρατία... Άλλοι πάλι λένε ότι οι πρόσφατες οικονομικές κρίσεις αποδεικνύουν το απάνθρωπο του καπιταλισμού... Λες και υπάρχει μεγάλη ανάγκη γι' αποδείξεις. Και άλλοι, όπως τη δεκαετία του '30, περιμένουν ένα μεγάλο κραχ που θα οδηγήσει στην κατάρρευση του συστήματος. Μόνο που την δεκαετία του '30, αντί για την πτώση του καπιταλισμού, είχαμε την άνοδο του φασισμού και τον πόλεμο... Γιατί οι καπιταλιστές, έχοντας ως μόνη αξία τους το χρήμα, δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα και έχουν κάθε δυνατότητα να αξιοποιήσουν, προκειμένου να σώσουν τα χρηματιστήρια αξιών, όλες τις "αξίες" του βρωμερού τους οπλοστασίου: πατρίδες, θρησκείες, ρατσισμούς κλπ... Γιατί ένα σύστημα που έχει μετατρέψει σε αποικία του ολόκληρη την πλανήτη, έχει παράλληλα κατακτήσει αποικιοκρατικά και τις συνειδήσεις...

Οι οικονομικοί όροι κατακλύζουν τις τελευταίες ημέρες άρθρα και αναλύσεις σε εφημερίδες, περιοδικά και κανάλια... Μέσα από τις συνεχείς οικονομίστικες αναφορές, η οικονομική τρομοκρατία γίνεται οικεία: "σύνδρομο τεκίλα", "σύνδρομο βότκα", "σύνδρομο σάκε", η Σοφοκλέους, ο Dow Jones, ο Nikkei... Η οικονομική τρομοκρατία γίνεται απρόσωπη, αθέατη και τελικά οικεία. Μια σειρά από λέξεις (τις οποίες δεν πολυκαταλαβαίνουμε), που έχουμε μάθει να τις ακούμε. Δεν πρόκειται για ματωμένα δικτατορικά καθεστώτα, αλλά "για την άνοδο και πτώση των ασιατικών τίγρεων εξαιτίας του συνδρόμου Σάκε". Οπωσδήποτε, θα ακουγόταν καλύτερα αν αντί για "θύματα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς" ακούγαμε για "επιπτώσεις του συνδρόμου Άουσβιτς" ή αν αντί για "γενοκτονία στη Ρουάντα" λέγαμε "ο δείκτης Καμπάντα έφτασε στον αριθμό 300.000", αν μιλάγαμε για τη "δύση του ανατέλλοντος ηλίου εξαιτίας του συνδρόμου Χιροσίμα".

Και όλες αυτές οι κουβέντες για την οικονομία και τα χρηματιστήρια, καταφέρνουν τη μόνη δικαιολόγηση αυτού του κόσμου. Την απουσία της πιο απλής λογικής, την εξαφάνιση των πιο απλών ερωτήσεων. Ερωτήσεων, όπως:

Ποιός παίρνει τις αποφάσεις; Για να ικανοποιηθούν ποιές ανάγκες; Σύμφωνα με ποιές αξίες;

Η στατιστική του τρόμου

- Κάθε χρόνο, σε ολόκληρο τον κόσμο, δαπανώνται 780 δισεκατομμύρια δολάρια για στρατιωτικούς εξοπλισμούς και 400 δισ. δολάρια για ναρκωτικά, τη στιγμή που επίσης σε ολόκληρο τον κόσμο, δαπανώνται ετησίως 6 δισ. δολάρια για την δημόσια βασική εκπαίδευση. Στο ίδιο χρονικό διάστημα, μόνο στις ΗΠΑ δαπανώνται 8 δισ. δολάρια για καλλυντικά και μόνο στην Ευρώπη 11 δισ. δολάρια για παγωτά!
- Περίπου 2,7 εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο εξαιτίας της μόλυνσης του αέρα, από τους οποίους τα 2,2 εκατομμύρια ζουν στις "αναπτυσσόμενες χώρες" και πεθαίνουν από τη μόλυνση που δημιουργείται κατά την επεξεργασία προϊόντων που στη συνέχεια τα "χαίρονται" οι καταναλωτές του "πρώτου κόσμου".
- Η συνολική περιουσία των τριών πλουσιότερων ανθρώπων του πλανήτη ξεπερνά το ά-

θροισμα του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος των 48 "λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών".

- Η περιουσία των 255 πιο πλούσιων ανθρώπων του πλανήτη είναι ίση με το ετήσιο εισόδημα του 47% του συνολικού πληθυσμού του πλανήτη (2,5 δισεκατομμύρια άτομα).
- Πάνω από 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι δεν έχουν τη δυνατότητα να ικανοποιήσουν τις στοιχειώδεις πρώτες ανάγκες.
- Το 20% του παγκόσμιου πληθυσμού (οι πλουσιότεροι) καταναλώνει το 86% των συνολικών

αποθεμάτων αγαθών, τη στιγμή που το 20% των φτωχότερων καταναλώνει το 1,3%.

- Το 20% του παγκόσμιου πληθυσμού (οι πλουσιότεροι) καταναλώνει το 58% της συνολικής ενέργειας ενώ το 20% των φτωχότερων καταναλώνει λιγότερο από 4% (προφανώς πρόκειται για τα εργοστάσια των πολυεθνικών και τις στρατιωτικές εγκαταστάσεις).
- Το 1965, ο μέσος όρος του κατά κεφαλήν εισοδήματος στις 7 πλουσιότερες χώρες ήταν το εικοσαπλάσιο απ' ότι στις 7 φτωχότερες χώρες του κόσμου. Το 1995 το χάσμα ήταν 39 φορές μεγαλύτερο.

Και όλα αυτά δεν είναι καθόλου τυχαία, γιατί παράλληλα...

- Υπάρχουν συνολικά περίπου 44 χιλιάδες πολυεθνικές στον κόσμο, με 280 χιλιάδες θυγατρικές και με έναν ετήσιο τζίρο 7 δισ. δολαρίων. Το 1970, ο παγκόσμιος αριθμός των πολυεθνικών δεν ξεπερνούσε τις 7.000.
- Το 90% των πολυεθνικών έχουν ως έδρα τους χώρες του πλούσιου Βορρά.
- Περισσότερο από το 50% των πολυεθνικών έχουν τις έδρες σε πέντε χώρες: τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ολλανδία και την Ιαπωνία.
- Παρά τον αυξανόμενο αριθμό των πολυεθνικών, οι τριακόσιες μεγαλύτερες από αυτές ελέγχουν το 25% των παγκόσμιων εμπορικών υποθέσεων.
- Τα δίκτυα των πολυεθνικών ελέγχουν τα 2/3 του παγκόσμιου εμπορίου.
- Περισσότερο από το 30% του παγκόσμιου εμπορίου διεκπεριώνεται ανάμεσα σε πολυεθνικές και "αδερφές" τους εταιρείες.
- Το ποσοστό του παγκόσμιου ακαθάριστου προϊόντος που αντιστοιχεί στις πολυεθνικές έχει διπλασιαστεί την τελευταία δεκαετία, φτάνοντας το 33% το 1995.
- Οι δέκα μεγαλύτερες πολυεθνικές έχουν ετήσιο κύκλο συναλλαγών που ξεπερνά το ένα τρισεκατομμύριο δολάρια.
- Το άθροισμα των εσόδων της General Motors

και της Ford ξεπερνούν το συνολικό ακαθάριστο προϊόν όλων των χωρών της υποσαχάριας Αφρικής.

- Το σύνολο των εσόδων των έξι μεγαλύτερων πολυεθνικών της Ιαπωνίας (Mitsubishi, Mitsui, ITOCHU, Sumitomo, Marubeni και Missho Iwai) είναι σχεδόν ίσο με το συνολικό εθνικό ακαθάριστο προϊόν όλων των χωρών της Λατινικής Αμερικής.
- Οι πολυεθνικές ελέγχουν το 90% των τεχνολογικών και παραγωγικών πατεντών.

"Οι νέοι κυβερνήτες
του κόσμου"

Η οικονομική κατάρρευση στις χώρες του τρίτου κόσμου, αποδίδεται στην ταχεία μετακίνηση κεφαλαίων "θεσμικών διαχειριστών", οι οποίοι μεταφέρουν αυτά "τους" τα κεφάλαια από χώρα σε χώρα, προκειμένου να πετύχουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος. Τα κριτήρια με τα οποία μεταφέρουν αυτά τα κεφάλαια είναι:

- η απελευθέρωση της αγοράς και το χαμηλό κόστος μεταφοράς που καθιστούν δυνατή την τροφοδοσία κάθε αγοράς από οποιοδήποτε σημείο του κόσμου
- οι χαμηλοί μισθοί και η πρόσβαση σε φθηνές πρώτες ύλες που είναι διαθέσιμες στον τρίτο κόσμο και στις πρώην κομμουνιστικές χώρες
- η κατάργηση των συνόρων για τις ξένες επενδύσεις σε πολλές από τις χώρες του τρίτου κόσμου, εν μέρει μέσω διμερών και περιφερειακών επενδυτικών συμφωνιών
- και ο αυξημένος ανταγωνισμός για την προσέλκυση άμεσων επενδύσεων εξωτερικού που οδηγεί στη μείωση ή στο πάγωμα των εργασιακών και των περιβαλλοντικών σταθερών, στην προσφορά επιχορηγήσεων για επενδύσεις και σε φορολογικές ελαφρύνσεις

Αυτές οι ελεύθερες κινήσεις κεφαλαίων είναι που προκαλούν τις κρίσεις, κρίσεις οι οποίες μπορεί να είναι καταστροφικές οικονομικά για τις χώρες του "τρίτου κόσμου", σπάνια όμως έχουν τα ίδια αποτελέσματα και για τις πολυεθνικές, οι οποίες ανησυχούν πολύ περισσότερο για τις πολιτικοκοινωνικές τους επιπτώσεις και αυτές ακριβώς τις τελευταίες είναι που ενδιαφέρονται να ελέγξουν, γι' αυτό άλλωστε και κάνουν λόγο για "έλεγχο", για μια συντονισμένη δράση.

"Η δράση αυτή δεν μπορεί παρά να είναι συντονισμένη σε διεθνές επίπεδο και να διαμορφώνει κανόνες λειτουργίας της θεσμικής διαχείρισης χωρίς να πλήξει την ελευθερία στην κίνηση των κεφαλαίων" (Καθημερινή, Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 1998, "Οι νέοι κυβερνήτες του κόσμου").

Ο "έλεγχος" και οι "κανόνες λειτουργίας" φυσικά δεν αναφέρονται στον πληθυσμό του πλανήτη. Η συντριπτική πλειοψηφία δεν θα έχει κανέναν απολύτως έλεγχο, ούτε και θα ερωτηθεί για της διαμόρφωση των "κανόνων λειτουργίας". Αυτός ο συντονισμός είναι απλά απαραίτητος στους δυνάστες των ζώων μας, προκειμένου να διαμορφώσουν χωρίς ανεξέλεγκτες αναταράξεις τη "νέα παγκόσμια ισορροπία", την παγκόσμια δικτατορία του χρήματος. Στο βαθμό που ελέγχονται, οι διάφορες "κρίσεις" αποτελούν ένα πρώτης ποιότητας μέσο εκβιασμού τόσο για τον "τρίτο κόσμο" όσο και για τον τρίτο κόσμο μέσα στον "πρώτο". "Όποιος δεν είναι μαζί μας, χάθηκε-πρέπει να διαλέξεις το μικρότερο κακό". Ο καπιταλισμός φτιάχνει πλέον σε παγκόσμιο επίπεδο τον κόσμο σύμφωνα με τον εαυτό του. Το δικό του ισχυρότερο, ο ανταγωνισμός, η απάτη και η περιφρόνηση του ανθρώπινου οφείλουν να στοιχειώσουν τις συνειδήσεις. Η "οικονομία" είναι το παν, ο άνθρωπος τίποτα. Το αν η παγκοσμιοποίηση του θανάτου θα απαιτηθεί από την παγκοσμιοποίηση της αντίστασης, εξαρτάται από το αν θα καταφέρουμε να αποαποικιοποιήσουμε τα μυαλά μας, από το αν στα χρηματιστήρια αξιών θα αντιπαραβάλουμε τις αξίες της αντίστασης, της αλληλεγγύης, της συλλογικότητας, της ζωής...

N.N.